

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 482

De strijd tegen de misdaad

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 - AMSTERDAM.

De strijd tegen de Misdaad.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De helsche machine.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

De trein stond gereed in het kleine, houten station van White Horse, dat nog onder de sneeuw bedolven lag, ofschoon vele teekenen in de natuur de nadering van de lente reeds aankondigden.

De wind, die in de laatste dagen van Februari nog met hevige kracht uit het Noorden had geblazen en de ijzige koude van de Pool met zich meevoerde, was plotseling omgedraaid en de thermometer, die maanden achtereen geschommeld had tusschen dertig en veertig graden onder nul, wees thans slechts negen graden vorst aan.

White Horse is het beginpunt van een korte lijn, van ongeveer 80 mijlen, welke deze plaats verbindt met Skagway.

De lijn voert langs het Hoefijzer Meer, aan welks oever de kleine plaats van dien naam gelegen is.

Eigenlijk is het wel een heel zonderling lijntje, want het staat hoegenaamd niet in verband met het groote spoorwegstelsel van Canada en als

men te White Horse instapt, bevindt men zich evengoed te midden van een eindelooze woestini van ijs en sneeuw, als wanneer men den trein 80 mijlen Zuidelijker te Skagway weder verlaat.

Waarschijnlijk is de lijn oorspronkelijk aangelegd om vellen en marktproducten uit de merenstreek zoo snel mogelijk te vervoeren naar Skagway, hetwelk gelegen is aan het uiteinde van een diepe baai, vanwaar deze waren te water verder kunnen worden vervoerd.

Zeer waarschijnlijk zal de lijn later ook wel worden doorgetrokken, zoowel in Noordelijke als in Zuidelijke richting, hoewel het bergachtig terrein den aanleg uiterst kostbaar en bezwaarlijk maakt.

Het was ongeveer een half uur voor het vertrek van den trein, toen er een slede getrokken door acht flinke honden kwam aanglijden, vergezeld door drie in pelsen gehulde mannen.

Een hunner was slank, welgebouwd, hetgeen zelfs onder zijn zwaren pels te zien was, de tweede

was een ware reus, met machtige schouders en vuisten als smidshamers, de derde was bijna twee hoofden kleiner, met een rond, open gelaat, waarin twee helderblauwe oogen schitterden.

Menschen zoowel als dieren schenen vermoeid te zijn.

Er waren niet zeer veel reizigers, die op het perron heen en weer liepen en daar zij weinig te doen hadden, keken zij nieuwsgierig toe.

De slede was van sterk maaksel, de honden waren krachtig en blijkbaar goed gevoed.

Een der mannen ging naar het loket en vroeg aan het jonge meisje, dat de plaatsbewijzen verkocht:

— Neem mij niet kwalijk, Miss — vervoert de trein sleden en honden?

— Ja zeker, mijnheer! Daar is een afzonderlijke bagagewagen voor.

— Wees dan zoo goed, een slede met tien honden in te schrijven voor Skagway. En geef mij drie plaatsbewijzen.

Hij kreeg zijn reçu en zijn drie kaartjes en trad de zeer eenvoudige wachtkamer binnen, waar een groot vuur in den open haard vlamde en waar hij zijn twee metgezellen reeds vond zitten.

De man die zoeven was binnengetreden was John Raffles, de Gentleman-Inbreker, lang en vruchteloos gezocht door de politie te Londen en die door een zonderlingen samenloop van omstandigheden naar dit eenzame station in de sneeuw was gevoerd.

De jongste der drie mannen, met zijn blozend gelaat en blauwe oogen, was Charles Brand en de reus heette James Henderson en vervulde te Londen de taak van chauffeur, in dienst van Raffles.

De drie mannen namen aan een ruwe houten tafel plaats, bestelden een warmen drank en nuttigden een eenvoudig maal, dat zij zelve in hun knapzakken hadden meegebracht en dat bestond uit brood, met boter en schapenkaas.

Er was niemand anders in de wachtkamer en de buffetbediende had zoeven zijn plaats verlaten en stond nu op het perron te praten met den stationchef, een zwaarlijvig man in een langen duffel, die hem tot bijna op de hielen reikte.

Brand keek onderzoekend om zich heen en zeide toen, terwijl hij zijn stem zooveel mogelijk liet dalen:

— Geloof je dat we nu eindelijk in veiligheid zijn, Edward?

— Voor de politie zeker — althans in de eerste dagen, maar van de leden van „Het Kwade Oog” ben ik nog volstrekt niet zeker!

— Ik had er een lief ding voor gegeven, als die Chineesche kellner in Hongkong ons gesprek niet had gehoord! hernam Brand zuchtend. Dan zaten wij waarschijnlijk nu niet aan deze onherbergzame kust van Canada, dan zou je vlieg-machine niet vernield zijn en dan hadden wij al het goud, hetwelk je van de zeeschuimers hebt buit gemaakt, veilig op een van je schatkamer-eilanden kunnen wegbergen!

En snel liet de jonge man aan zijn gedachten voorbij gaan wat er sedert eenige weken geschied was — het door Raffles opgevangen bericht dat er een aanslag zou worden ondernomen op de Asturia, een Engelsch schip, hetwelk 20 kisten Japansch goud naar Londen zou vervoeren, de tusschenkomst van Raffles, die het meerendeel van die kisten wist te veroveren op de zeeschuimers, nadat deze ze in de Zuid-Chineesche Zee hadden geroofd, het plotseling te Hongkong ontvangen bericht, dat de vreeselijke misdadigersbende van „Het Kwade Oog” te New-York weder het hoofd had opgestoken en het aanstonds daarop genomen besluit van Raffles, om te New-York den ongelijken strijd met die bende opnieuw te gaan aanbinden.

Maar hoeveel meer was er nog niet gebeurd!

Zij zouden zeker reeds lang te New-York hebben kunnen zijn, na met de duikboot zoowel als met de vlieg-machine van Raffles naar het Noordelijkste gedeelte van Alaska te zijn getrokken, teneinde daar den buit te gaan verbergen in een van de schuilplaatsen, welke Raffles over de geheele wereld verspreid bezat, als niet een zoon van het Hemelsche Rijk in het hotel te Hongkong een gedeelte van het gesprek had afgeluisterd, hetwelk hij met Brand had gevoerd en daaruit niet de overtuiging had gekregen, dat de langgezochte Londensche Gentleman-Dief met den buit op weg zou gaan naar Canada.

Toen volgde er een tijdperk van de grootste gevaren. — de vlucht van de drie mannen, de tocht met de duikboot, terwijl Raffles geheel alleen met de vlieg-machine vooruit ging, de waarschuwing van het Chineesche bendelid aan zijn makkers in Canada en Noord-Amerika, de

hinderlagen die de schurken hun legden, de noodlottige vernieling van het vliegtuig door eenige leden van de bende — en ten slotte de tocht per slede over de besneeuwde vlakten van Alaska, de strijd met de bandieten, de vlucht voor de bereden politie — en als slotstuk de behouden aankomst op dit afgelegen station, terwijl de beide politieagenten hadden moeten achterblijven, na een strijd met de wolven, waarbij Raffles en zijn beide metgezellen hun te hulp waren gekomen.

Wat al vreeselijke gevaren hadden zij doormaakt, hoeveel vijanden hadden zij reeds moeten bestrijden gedurende de luttele weken, die achter hen lagen!

Strijd met de felle koude, strijd met ijsberen en wolven — maar bovenal strijd met den mensch, die menigmaal heviger en verschrikkelijker is dan die met de wilde dieren.

Thans lag hun trouwe duikboot op vele honderden mijlen van deze plek onder het decimeter dikke ijsdek van een spelonk aan de kust van de Behringstraat!

De kostbare vliegmaschine, waarmede een snelheid bereikt kon worden van 500 kilometer per uur, was volkomen vernield, behalve de motor, dien Raffles in veiligheid had kunnen brengen.

Weliswaar was de helft van het goud veilig opgeborgen in het geheime rotshol daar ver in het Noorden, terwijl de andere helft zich nog bevond in het ruim van de duikboot — maar ten koste van welke ontberingen, welke vermoeienissen was deze uitslag verkregen.

En Brand wist maar al te goed dat zij zich nog altijd niet veilig konden rekenen.

Want — de bende van „Het Kwade Oog” was immers opnieuw verzezen!

Indien hij daar nog aan had kunnen twijfelen, indien de dagbladberichten dienaangaande overdreven hadden, dan zou de hardnekkige achtervolging, waaraan Raffles op zijn geheelen weg van Honkong naar dit eenzame station was blootgesteld, hem wel anders hebben geleerd!

Een geheimzinnige waarschuwing scheen het bestuur van de bende te hebben op de hoogte gesteld en op hetzelfde oogenblik dat Raffles met den „Duivel der Lucht” daalde op een punt dat niet ver van den Poolcirkel verwijderd was, had de Moloch (dat was de naam, waaronder de aanvoerder van Het Kwade Oog bekend

was —) reeds het telegrafisch bericht van zijn komst ontvangen, hij had de electriciteit op zijn beurt te hulp geroepen en zijn gehoorzame agenten in het hooge Noorden hadden dadelijk bevel gekregen den strijd met den gevaarlijken tegenstander aan te binden en tot iederen prijs te beletten, dat Raffles New-York levend zou bereiken.

En de strijd was zwaar, zeer zwaar geweest, want de overmacht was groot, de vijand kende geen medelijden en tot overmaat van ramp beschikte Raffles hier niet over al die vermoedingsmiddelen, welke hem juist zoo gevaarlijk maakten in de oogen van zijn vijanden.

Brand kende John Raffles nu al vele jaren en hij wist dat zijn onverzettelijke wilskracht hem tot het uiterste zou voortdrijven — tot hij het doel, tot hij New-York bereikt had!

Hij had zich nu eenmaal voorgenomen, ten derde male de worsteling met Het Kwade Oog, het geheime Amerikaansche Genootschap, aan te vangen — en hij zou zijn voornemen ten uitvoer brengen en niet rusten voor hij overwonnen had — of zou moeten sneven.

En Brand wist ook, of hij vermoedde althans, dat het gevaar hier nog volstrekt niet geweken was, want de leden der bende waren zeer talrijk en al hadden er reeds eenigen in het zand moeten bijten — al zaten er een dozijn in de houten gevangenissen van het Noorden — er bleven er altijd nog genoeg over om de taak op te nemen, welke hun voorgangers hadden moeten neerleggen — en zij zouden zeker hun verbitterde achtervolging voortzetten.

Zeker — er was geen telegraaf daarginds, behalve in de groote plaatsen en toch wisten de bandieten alles op tijd door een geheimzinnig stelsel van onderlinge mededeeling, hetwelk Brand niet begreep, maar dat met feillooze zekerheid scheen te werken.

En daarom keek hij ook nu wantrouwend om zich heen, want hij kende het land, hij wist dat de revolvers hier zeer los in de holsters zitten en dat zelfs hier, in de meer bewoonde streken, een menschenleven niet zeer hoog wordt gesteld.

Maar de wachtkamer bleef leeg en toen de drie mannen hun eenvoudig maal beëindigd hadden, traden zij op het perron, waar nu wat meer reizigers waren, ongeveer een zestigtal, die heen en weer liepen om hun voeten te verwarmen.

Er was er niet een onder, of hij was goed gewapend — en dat mocht ook wel in dit land, waar de tegenstanders velen en van velerlei aard zijn.

De trein bestond uit vier wagons, twee goederenwagens en de locomotief met tender.

De wagons waren verre van nieuw, maar daarom scheen de spoorwegmaatschappij zich bitter weinig te bekommeren — zij kreeg toch wel reizigers en behoefde zich dus niet druk te maken.

En volgens gebruik in die streken zouden de wagons ook meelopen, tot zij van ouderdom letterlijk in elkander zakten.

De meeste reizigers waren handelaren, pelsjagers, agenten van een handelsmaatschappij en ook wel dranksmokkelaars, leveranciers van wapens en munitie, hondenkooplieden en dergelijke.

Het waren allen ruwe, geharde mannen, met krachtige trekken en rustige bewegingen.

De trein zou over tien minuten moeten vertrekken en Raffles, Henderson en Brand namen plaats in een coupé, nadat bijna alle reizigers waren ingestapt.

Er bevond zich niemand in en zij zouden dus waarschijnlijk alleen blijven.

Een paar kruiers liepen heen en weer, de telegrafiste, een aardig jong meisje, liep met eenige telegrammen op den chef toe en reeds voelde Brand dat onbehagelijke gevoel, dat hij steeds had, wanneer hij dezen of genen beambte in zijn onmiddellijke nabijheid een telegram zag ontvangen en de weinige bagage werd in de goederenwagens geladen.

Brand had Raffles aangestooten en mompelde zachtjes:

- De chef krijgt een telegram!
- Hij krijgt er zelfs wel vier! Wat zou dat?
- Een er van kon wel over ons handelen!
- Dat is niet zeer waarschijnlijk! hernam

Raffles schouderophalend. Wij hebben het aan de politie, die ons achtervolgde, onmogelijk gemaakt om in de eerste dagen te kunnen telegrafeeren. En wie zou anders weten dat wij hier zijn?

— Je vijanden, de leden van de bende kunnen het weten! antwoordde Brand zacht.

— Op welke wijze dan?

— Dat weet ik niet — maar ze kunnen het weten, daarbij blijf ik!

Raffles had een blik op den chef geworpen, die onverschillig de telegrammen nalas en zeide nu:

— Nu, in dat opzicht kun je toch wel gerust zijn — de man zou wel anders doen als men hem geseind had, dat Raffles zich in den trein ophoudt! Weliswaar is hier geen politiepost, maar er is er een in Skagway, het eindpunt van het lijntje — en ik geloof dan ook niet dat wij zoover zullen gaan, maar dat wij voor alle zekerheid den trein maar weer zullen verlaten in Horse Shoe, dat is ongeveer halfweg.

Hij wilde nog iets zeggen, maar er kwam een stationsbeambte, die wat onder de bank scheen te zoeken en er tenslotte een paar stukken gereedschap onder vandaan haalde, waarop hij met een gemompelde verontschuldiging weder heenging.

De portieren werden dadelijk daarna dichtgekapt en de trein had moeten vertrekken, maar er scheen een of andere oorzaak van vertraging te zijn, want hij bleef op dezelfde plaats staan.

Dat was al weer reden te over voor Brand om zich ongerust te maken — hij had den machinist wel willen toeschreeuwen, toch wat voort te maken en die gevaarlijke plek te verlaten.

Want het kwam Brand voor, dat hij zich veel veiliger zou gevoelen, als de trein maar eenmaal in beweging was.

En met iedere seconde groeide zijn vrees dat dit vertraagde vertrek veroorzaakt werd door een of andere mededeeling aan den stationschef, welke op John Raffles betrekking had.

Naderhand bleek de reden een zeer onschuldige te zijn — de jeugdige machinist had zijn afscheid van de bevallige telegrafiste, die zijn hart gestolen had, een paar minuten te lang gerekt.

En op deze lijn nam men het zoo nauw niet met de vertrekuren.

De sneeuw was zoeven weder beginnen te vallen en het was in den omtrek zeer stil.

Men hoorde duidelijk het kraken van de sneeuw onder de voeten van een treinconducteur, die juist voorbijliep, om in den goederenwagen te springen en Raffles hoorde nog iets anders, dat hem verbaasd deed vragen:

— Tikt een van onze horloges zoo hard?

Inderdaad, er klonk een duidelijk hoorbaar tikken in de coupé, als van een zeer zwaar horloge.

Juist zette de trein zich in beweging.

Plotseling scheen Raffles iets in te vallen.

Hij bukte zich en keek onder zijn bank.

Er lag daar een zak of tasch met enkele gereedschappen — en daar achter stond een voorwerp dat er uitzag als een gewoon vleeschblik, zooals die in het hooge Noorden bij honderduizenden gebruikt worden, hetgeen Raffles kon zien, toen hij het voorwerp voorzichtig te voorschijn had gehaald.

Het blik was zonder twijfel reeds open geweest en naderhand weer dicht gesoldeerd.

En het sterk tikkende geluid kwam uit dit blik, daaraan kon nu niet meer getwijfeld worden.

Uit den bovensten rand stak een klein ijzeren pennetje, waarmede het uurwerk daarbinnen in beweging was gesteld.

Bleek, maar zonder zich te bedenken, deed Raffles de weinige stappen, die hem van het portier scheidden, liet het raampje zakken en wierp de helsche machine — want dat was het ongetwijfeld — met een krachtigen zwaai naar buiten, toen de trein reeds in volle vaart was.

De bom ontplofte met een luide knal, toen zij op den grond neerkwam, maar het geraas was slechts even hoorbaar boven het donderend gerommel van den trein uit en niemand scheen er bijzondere aandacht aan te hechten.

De drie mannen keken elkander met bleek gelaat een oogenblik aan en toen zeide Brand langs zijn neus:

— Volkomen veilig schijnen wij toch nog niet te zijn!

Hoofdstuk II.

Op weg naar New-York.

— Zij doen hun werk niet ten halve, dat moet ik toegeven! zeide Raffles na eenige oogenblikken. Natuurlijk was die stationsbeambte een lid van de bende — en die uniformpet zal hij voor die gelegenheid wel gestolen hebben! Hij heeft zijn tijd afgewacht, om te zien waar wij zouden plaats nemen en toen plaatste hij de helsche machine onder de bank, terwijl hij zogenoemd naar een stuk gereedschap zocht. Dat was in ieder geval nog wel zoo afdoende als onze arrestatie door de politie! En als de trein niet toevallig een paar minuten te laat was vertrokken, dan zouden wij het tikken van het uurwerk stellig niet gehoord hebben door het geraas van den trein, en dan...

— Dan zouden wij er nu zeker niet meer over kunnen praten, Mylord! vulde Henderson den zin aan. Wilt ge mij toestaan om eens te gaan zien, of mijnheer de treinbeambte zich soms in den trein bevindt?

— Neen, Henderson! Dat zou tot niets dienen en ik acht het ook niet erg waarschijnlijk. Bovendien is je plan onuitvoerbaar, want dit is geen Pullman Car en je zoudt langs de treeplank moeten gaan om van de eene coupé in de andere te komen. Wij zijn het gevaar gelukkig ont-

komen, vrienden — maar de aanslagpleger zal niet zoo gemakkelijk zijn terug te vinden.

— Het kan wel goed worden! merkte Brand ironisch op. Wij zijn nog niet eens in New-York, wij zijn nog niet eens in het hol van den leeuw, op de plek waar de Moloch den scepter zwaait, — en men tracht ons reeds in de lucht te laten vliegen, na eerst gepoogd te hebben, ons een kogel door het hoofd te schieten!

— Waarde Brand — niemand weet beter dan ik dat we ons in groot gevaar hebben be-geven! Maar ik geef den strijd met „Het Kwade Oog” niet op — ik wil hem tot het laatste volhouden! Maar je hebt natuurlijk de keus om op de eerste de beste groote spoorwegsplitsing...

Maar Brand had reeds zijn hand op den arm van zijn vriend gelegd en zeide nu met een stem, die even trilde:

— Dat mag je niet zeggen, Edward! Je weet heel goed dat ik je niet in den steek laat, evenmin als Henderson!

— Daarvan was ik ook overtuigd, beste jongen! Ik geloof dat het een goede strijd is, dien wij voeren — en zeker niet zonder spanning!

— O, wat dat laatste betreft, zullen wij ons zeker niet te beklagen hebben! riep Brand spot-

tend uit. Spanning in overvloed en misschien wel meer dan ons lief zal zijn! Maar intusschen kun je er nu wel vast van op aan, dat men onzen trein in Skagway zal afwachten en ons dadelijk zal inrekenen, want Skagway heeft wel degelijk politie en goede ook en die schurk van een nagemaakte treinbeambte heeft de autoriteiten in Skagway waarschijnlijk reeds ge-
waarschuwd!

— Als hij het niet gedaan had, zou hij geen knip voor den neus waard zijn! zeide Raffles schouderophalend. Iemand die er 'n heele wagon aan waagt en misschien zelfs wel een geheelen trein om een enkel man te dooden — die zal zeker niet vergeten met alle mogelijkheden rekening te houden en de politie aan het eindpunt van de lijn te waarschuwen! En daarom geloof ik ook dat het maar beter is dat wij in Horse Shoe uitstappen en verder gaan met de slede, tot wij meer in het Zuiden opnieuw een trein kunnen nemen. Dat kan zijn in Hazelton, of in Prince Ruppert, het begin van de lijn aan de Straat van Hecate, of meer Oostelijk, te Ford George. Dat zal geheel afhangen van den toestand van het weder. Blijft de sneeuw nog eenige weken liggen, of zelfs maar een volle week, dan doen wij het best, zoover mogelijk Oostwaarts te komen. Wij moeten ons dan vermommen en als het kan afzonderlijk verder reizen, tot wij ons op een vooruit afgesproken plaats weder vereenigen.

— En denk je dat in Horse Shoe ons geen leden van de bende zullen opwachten?

— Nu, Horse Shoe is een zeer kleine plaats — en als daar leden van de bende zijn — dan zijn zij er toch zeker pas gekomen en daardoor zullen wij hen snel genoeg leeren kennen.

De trein vloog intusschen met een vaart van ruim zestig mijlen over de rails en de oude wagons slingerden en schokten vervaarlijk, zoodat het spreken zelfs moeilijk viel, want de reizigers liepen ieder oogenblik gevaar, hun tong af te bijten.

Het liep tegen twaalf uur, toen de trein vaart minderde.

De remmen piepten oorverdoovend en de trein hield stil voor het onooglijke, wanordelijke station van Horse Shoe, als men dien naam mag geven aan wat niet veel meer is dan een houten loods, met een kleine schuur er naast, verderop

eën grootere schuur en langs dat drietal gebouwtjes een plankier van omstreeks een voet hoog.

Horse Shoe had natuurlijk een telegraaf, omdat het aan de spoorlijn lag, maar toen Raffles door het portierraampje naar buiten keek, zag hij volstrekt niets bijzonders dat hem vrees behoefde in te boezemen.

De stationschef, een magere, grijze man, stond op het perron, met zijn handen in de zakken van zijn pelsjas en naast hem stond een meisje — de telegrafiste.

Het was een herhaling van White Horse — alleen nog wat kleiner, slordiger en morsiger.

De trein had hier slechts tien minuten openthoud en er was dus niet veel tijd om de slede uit te laden, evenals de honden.

De conducteur keek wel wat verbaasd op, dat zijn drie reizigers hier uitstegen, ofschoon hun biljet tot Skagway luidde, maar hij hielp toch hard mede bij het uitladen van de slede en oogstte daarbij een goede fooi, hetgeen hem evenzeer verraste als het feit dat een Amerikaanse conducteur hielp bij het uitladen van de bagage het de drie Engelschen deed.

Nog terwijl de honden voor de slede werden gespannen, reed de trein verder en Brand zag hoe de sneeuw voor de locomotief door den machtigen sneeuwruimer werd terzijde geworpen.

— Ik ben benieuwd of zij Skagway zullen halen! zeide de jonge man met een blik op de grijze lucht, die nog heel wat sneeuw voorspelde, die het spoor reeds zoo dik bedekte, dat er van de rails volstrekt niets te zien viel.

Er waren slechts zeer weinig personen op het eenzame, kleine station en zij allen schenen den chef te kennen.

En toch gevoelde Brand zich ongerust — hij verwachtte achter iederen hoek een met een revolver gewapenden kereel te zien te voorschijn treden, die Raffles onverhoeds zou neerschieten, zoozeer waren zijn zenuwen in den laatsten tijd gespannen.

Raffles zelf echter was volkomen kalm en toen zij iets genuttigd hadden in de wachtkamer van het kleine station, hervatten zij dadelijk weder den tocht, die een aanvang had genomen aan de Behring Straat, eenige weken geleden en die reeds met zooveel avonturen gepaard was gegaan.

De sneeuw was wat zachter geworden door de hogere temperatuur en het voorttrekken van de bepakte slede viel de honden niet meer zoo gemakkelijk, want thans zakte het voertuig eenige centimeters in de weeke sneeuw weg, inplaats dat de ijzers over een hard bevroren oppervlakte voortgleden.

Bovendien sneeuwde het nog voortdurend en het was niet zoo gemakkelijk, den weg naar het dorp te vinden, dat bijna een half uur gaans van het station lag.

Maar deze gestadig neervallende sneeuw had tenminste het voordeel, dat zij het spoor van de drie mannen bijna aanstonds uitwischte — en dat voordeel mocht onder de geldende omstandigheden zeker niet onderschat worden.

Eindelijk doemden de kleine houten huizen van Horse Shoe op en Raffles trok dadelijk naar het eenige logement, waar zich op dat uur van den dag een twintigtal mannen bevonden, die des zomers het beroep van cow-boy of schaapherder uitoefenden en nu houthakkers, kolenbranders of pelsjagers waren geworden.

De nieuwelingen werden zwijgend en met eenig wantrouwen ontvangen, met de stille vijandschap, die in deze onherbergzame oorden steeds gekoesterd wordt jegens iedereen, die een weinig als indringer beschouwd wordt, maar een enkele blik had Raffles reeds overtuigd, dat zich onder deze mannen zeker geen lid van het gevaarlijke genootschap bevond.

Zij allen schenen den herbergier heel goed te kennen en stonden voor het meerendeel in kleine troepjes voor de toonbank, om er heete thee of bier te drinken.

Raffles bestelde een warmen maaltijd en de drie mannen namen plaats aan een klein tafeltje, dicht bij de deur en voor een der kleine vensters, vanwaar zij hun slede in het oog konden houden, welke zij voor het logement hadden laten staan.

De dieren hadden zich op de sneeuw neergeworpen en sliepen, languit gestrekt, of kloven op de graten van den gedroogden visch, welke Henderson hen zooeven had toegeworpen.

De mannen verlieten een voor een de gelagkamer weder, nadat eenigen hunner vruchteloos gepoogd hadden een praatje met de nieuwelingen aan te knopen. Eindelijk waren zij allen heengegaan en alleen de waard stond nog achter zijn ruw houten toonbank.

Het was een zwaargebouwde kerel in een geruit wollen hemd, met een broek die tot onder de oksels reikte en met lederen bretels werd opgehouden, een vuurroode halsdoek om zijn stevigen nek en een ruigen, warrigen baard.

Hij kwam nu van achter zijn toonbank vandaan, een steenen pijp tusschen de lippen, ging langzaam naar het tafeltje, waar de drie mannen gezeten waren en vroeg nieuwsgierig:

— Denken jullie hier te blijven, vreemdelingen?

— Neen, vriend! Wij gaan integendeel verderop! antwoordde Raffles bedaard.

— Noordwaarts?

— Neen — naar de kust!

De herbergier haalde de wenkbrauwen op, want het ging zijn begrip te boven, wat iemand thans aan de kust te zoeken kon hebben, maar Raffles vervolgde:

— Wij willen daar een traankokerij beginnen — er zijn walrussen bij honderden gesignaleerd in de buurt van Douglas.

De waard keek even naar het fijne, scherp geteekende gelaat van zijn gast, bromde iets en keerde weer naar zijn toonbank terug, waar hij zich ging bezig houden met het reinigen van borden en glazen.

Raffles liet nu zijn stem dalen en zeide op zachten toon tot Brand en Henderson:

— Wij zullen hier niet al te lang blijven, vrienden! Hoe spoediger wij een spoorwegstation bereikt hebben, hoe beter het is! En ofschoon het gevaarlijker is — althans wat de menschen aangaat — zoo zou ik toch willen voorstellen in Zuidelijke richting verder te trekken, in plaats van naar het Oosten. Want doen wij dat laatste, dan moeten wij nog door eindeloze vlakten en bergreeksen oversteken en dat is hoogst gevaarlijk, wanneer het blijft sneeuwen, want die streken zijn zoo goed als niet bewoond en wij zouden er jammerlijk kunnen omkomen. In het Zuiden voortgaande echter vinden wij vele nederzettingen — en het is in ieder geval nog beter in handen van de politie te vallen, aan wie men kan ontsnappen, dan ten prooi te vallen aan den witten dood, waaraan geen ontkomen mogelijk is.

— Ik vind noch het eene, noch het andere vooruitzicht erg aantrekkelijk! liet Brand zich hooren. Maar als je mij dan toch voor de keuze stelt — dan kies ik toch maar liever de politie!

— Laten wij dan maar spoedig op weg gaan, zoolang het nog sneeuwt — des te eerder is ons spoor uitgewischt!

Zij rustten nog een half uur in de warme gelagkamer, betaalden hun vertering en verlieten het logement, spijtig nagekeken door den waard, die waarschijnlijk gedacht had, dat zijn gasten bij zulk een sneeuwbus niet verder zouden gaan.

De honden rekten zich eens uit, geeuwden, zoodat hun vreeselijk gebit zichtbaar werd en trokken toen gewillig de slede weder voort, tot voor het huis van den kruidenier, die, zooals meestal in zulke kleine, afgelegen plaatsjes, niet alleen suiker, koffie en thee, krenten, zout en andere specerijen verkocht, zooals het aan een goeden kruidenier past, maar ook hooge, met bont gevoerde laarzen, geweren en revolvers, jachtmessen en munitie, hondentuigen, spijkers voor de sledeijzers, bijlen, zagen en ander gereedschap.

Bij hem voorzagen de reizigers zich van een flinke hoeveelheid gedroogd vleesch, gecondenseerde melk, koffie, reepen spek en zout en toen togen zij verder, terwijl het nog voortdurend sneeuwde en gingen het kleine dorp uit.

Des zomers zou hier zeker wel een gebaande weg zijn, maar het zou thans nutteloos tijdverlies zijn, naar dien weg te zoeken, want de sneeuw had alles decimeters hoog bedekt.

Eenige uren werd de tocht zwijgend voortgezet, terwijl er slechts nu en dan een enkel woord gewisseld werd, want de eenzaamheid, de sneeuw, de eindeloosheid van deze vlakten stemmen den mensch niet vroolijk.

Toen liet Raffles halt houden, zonder echter een vuur aan te maken, teneinde geen sporen na te laten, en nadat de mannen een beschutte plek hadden opgezocht, aan den voet van een steil oprijzenden heuvel, begon Raffles:

— Wij mogen gerust zeggen dat het zelfs voor den besten speurder onder deze omstandigheden onmogelijk is geweest ons spoor te volgen! De sneeuwvlokken hebben het volkomen uitgewischt en ik geloof dat dit een gelukkige omstandigheid mag worden geacht.

— Maar zouden de schurken niet vermoeden, wat ons plan is geweest? zeide Brand, die zich nog verre van gerust gevoelde. Zij weten met wie zij te doen hebben en zij moeten er wel zeker van zijn, dat een man als Raffles zijn voor-

nemens tot iederen prijs tot een goed einde zal willen brengen en dus op weg is naar New-York. Zij weten evenzeer, dat je niet zoo dwaas zult zijn, dien geheelen weg met de slede af te leggen — hetgeen trouwens over een week al zeer moeilijk zou zijn, want de lente nadert met rassche schreden. Het wordt hoe langer hoe warmer, wij komen hoe langer hoe meer Zuidelijk en de wegen zullen daar niet meer te gebruiken zijn voor een slede.

— En verder?

— Verder? Wel, zij moeten dus begrijpen, dat je alles in het werk zult stellen, om, zoo spoedig als maar mogelijk is, een voornamen spoorlijn te bereiken. Er zijn er maar zeer weinige — alles welbeschouwd is er zelfs maar een, die zich verderop aansluit bij andere hoofdlijnen. En als zij werkelijk over zooveel helpers beschikken als jij zelf hebt verklaard, dan zal het hun niet zoo moeilijk vallen de stations te laten in het oog houden. Zij hebben nog altijd de telegraaf tot hun beschikking — en wie waarborgt ons, dat niet zelfs onder de treinconducteurs leden van de bende zijn?

— Dat waarborgt niemand, beste Brand — en daarom ben ik ook wel degelijk van plan, voorzichtig te zijn en ons niet roekeloos aan gevaar bloot te stellen.

— Maar je moet onvermijdelijk vroeg of laat den trein nemen! hernam Brand.

— Dat zal ik ook doen — maar met de noodige voorzorgsmaatregelen! Ik zelf begrijp zeer goed dat er niet aan te denken valt met een slede, al was het maar halverwege, naar New-York te komen. Misschien treedt de dooi reeds over een week in deze streken in — en dan zouden wij of te paard of met een trein moeten verder reizen. En nu ik er over denk — nu geloof ik, alles welbeschouwd, dat wij moesten trachten, eerst zoover mogelijk met onze slede, dan met paarden te komen! Want hoe dichter wij in de buurt zijn van het groote net van spoorwegen, dat zich meer Oostelijk bevindt, hoe minder wij daar zullen opvallen, hoe gemakkelijker het ons moet zijn heen te sluipen door de mazen van het net, dat het "Kwade Oog" voor ons gespannen heeft! En nu hebben wij voor dezen dag de zaak naar ik meen wel van alle kanten beschouwd — en ik stel voor, de tent op te slaan en hier te rusten.

Hoofdstuk III.

Een onverwachte ontmoeting.

Het was reeds Maart en nog altijd trokken de drie mannen met hun slede in Zuid-Oostelijke richting door de eindeloze vlakke, die zich uitstrekt aan den voet van het rotsgebergte, nadat zij dit waren overgetrokken ten koste van eindeloze vermoeienissen en gevaren en in de bergpassen een koude te hebben getrotseerd, die menigmaal tot 35° onder nul daalde.

Maar nu zij de vlakke weder bereikt hadden en steeds Zuidelijker kwamen, nu begonnen de teekenen van de lente zich reeds te vertoonen — een zeer vroege, warme lente, die als het ware plotseling zich had aangekondigd, de zon warm deed schijnen, het sneeuwdek iederen dag wat meer deed dunnen, de rivieren ontluisterde en de bergstroomen met donderend geraas van de hellingen deed omlaag storten.

Gedurende al dien tijd hadden Raffles en zijn beide metgezellen slechts hoogst zelden iemand ontmoet, zoo groot was hier de eenzaamheid, zoo weinig begaan was de weg, dien zij volgden.

Nog altijd bevonden zij zich in Engelsch gebied en zij waren thans gevorderd tot omstreeks Fort Nelson, gelegen aan de rivier van dien naam.

En het reizen was verre van gemakkelijk, want al scheen de zon overdag, des nachts was het fel koud en de zachte sneeuw bevroor opnieuw.

Slechts eenmaal, in een kleine nederzetting, had Raffles den leeftocht kunnen aanvullen en voor het overige waren de reizigers aangewezen op hun schuttersbekwaamheden en menig sneeuwhoen, menig wapitihert had het leven moeten geven om de drie mannen in het leven te houden.

En al was het zeker, dat er later nog sneeuw, hagel en stormen zouden komen — voor het oogenblik had de zon den strijd gewonnen en op sommige plekken was de sneeuw reeds zoodanig gesmolten, dat het voor de honden moeilijk was de slede over deze papperige zelfstandigheid voort te trekken, die met grint en aarde doormengd was.

Raffles had er niet aan gedacht, Fort Nelson aan te doen, gedreven door een wellicht al te groote voorzichtigheid, daar het bijna ondenkbaar was, dat de commandant van dat fort reeds op de hoogte zou zijn van de voorvallen, die weken geleden op honderden mijlen verder noordwaarts hadden plaats gevonden.

Daar evenwel toch de kans bestond dat de politiemannen, met wie Raffles te doen had gehad, naar alle plaatsen, klein of groot, geseind hadden, of boodschappers hadden gezonden, zoo achtte Raffles het veiliger, het zekere voor het onzekere te nemen en Fort Nelson in de letterlijke beteekenis van het woord links te laten liggen, ofschoon hij wist, dat hij er, ware hij een onschuldig toerist, met gulle gastvrijheid zou zijn ontvangen.

Het was omstreeks één uur in den middag van een warmen Maartdag, toen de drie reizigers halt hielden aan den oever van de Fort-Nelsonrivier, daar, waar zij onbevaarbaar begint te worden.

Dat wil zeggen dat hij zich ten Zuiden van het kleine meer bevond, hetwelk de zoeven genoemde rivier helpt voeden, en op 300 kilometer afstand van een spoorweg.

Heel in de verte, in het Westen, konden de reizigers de uitloopers zien van het rotsgebergte, hetwelk zij met zooveel moeite waren overgetrokken.

Wel was de streek ook hier bijna geheel verlaten, maar toch kon men aan den horizon hier en daar kleine rookpluimen zien, die opwarrelen uit de ver uiteengelegen boerenhoeven.

Het was alsof mensch en dier uit een langen winterslaap ontwaakt waren en overal vertoonden zich de sporen van nieuw leven.

Het was inderdaad reeds zoo warm, dat de drie reizigers hun dikke pelsen reeds lang bij de bagage op de slede hadden gevoegd en die vervangen hadden door een soort korte overjas, met een ceintuur om het middel dichtgehouden,

die hen voldoende tegen de koude van den avond beschutte.

Toen de drie mannen aan den maaltijd zaten, dien Henderson zooveen had bereid en die bestond uit een malschen hertenbout, brood en vruchten, begon Brand:

— Canada moet toch wel onmetelijk groot zijn, dat men, ondanks de aanzienlijke immigratie, nog tientallen mijlen kan gaan, zonder een levende ziel te ontmoeten!

— Er is hier plaats voor millioenen, waarde Brand — en vooral in het Noorden. En die zouden ook wel komen, als het klimaat in den winter niet zoo onherbergzaam was. De bodem is overal vruchtbaar en zou aan nog vele honderduizenden brood kunnen geven.

— Geloof je dat we nog ver met de slede zullen komen?

— Morgen zal ik paarden trachten te krijgen.

— Waar?

— Een twintig mijlen ten Zuiden van deze plek moet zich een groote farm bevinden, die het eigendom is van een schatrijken boer. De man heeft, als ik het mij wel herinner, een kudde van 80.000 stuks vee en je begrijpt, dat daar altijd wel paarden te koop zijn. En heeft hij ze niet, dan zijn ze wel te vinden in het kleine plaatsje, dat in den loop der jaren bij die farm is ontstaan. Het heet, geloof ik, Rockytown — maar ik betwijfel of die naam officieel is! Er wonen voornamelijk cowboys, sommige met hun vrouwen, anderen als jonggezel — en men vindt er dus ook van die vrouwen, die hen daar het leven wat moeten veraangenaamen — en die meestal te vinden zijn in de saloons, want we zijn hier nog in Canada en het drankverbod strekt zich niet tot dit land uit! In zoo'n stad zijn altijd paarden te koop, zadels, tuigen en men zal er ook onze honden en onze slede wel willen koopen!

— En verondersteld dat we die rijdieren kunnen krijgen?

— Dan trekken wij naar Dunvegan, dat aan de spoorlijn naar Edmonton is gelegen. Die laatste plaats is een zeer druk kruispunt van lijnen, want er komen er daar niet minder dan negen bijeen uit alle windstreken en als wij daar maar eenmaal zijn, geef ik het den knapsten bandiet te doen om ons spoor te hervinden, te meer omdat wij daar voor de eerste maal gelegenheid zullen

hebben, ons te vermommen. Want Edmonton is een echte stad, met ruim 70.000 inwoners, electriche trams, winkels, schouwburgen — en bioscopen niet te vergeten!

— En wanneer kunnen wij daar zijn, denk je?

— Binnen een week ongeveer! Tenminste — wanneer zich geen onvoorziene omstandigheden voordoen, wanneer het bijvoorbeeld niet plotseling weder hard gaat sneeuwen — hetgeen juist in deze maand en in deze streek bij herhaling voorkomt, zoodat wij niets aan onze paarden zouden hebben en met de armen over elkaar geslagen zouden moeten afwachten tot het weder opnieuw zou omslaan,

— Zou het niet met een rijtuig te doen zijn, Mylord? liet nu James Henderson zich hooren, die tot dusverre slechts had toegeluisterd.

— Neen, beste Henderson — aan een rijtuig zouden we niets hebben in dit land met zijn ongebaande wegen! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Wij zouden niets sneller gaan, integendeel en wij zouden van kindsbeen af geoefend moeten zijn op het verduren van de hevige schokken, welke de vierwielige rijtuigjes als op een woeste zee op en neer doen springen, die hier algemeen gebruikt worden. Het paard is hier het eenig aangewezen vervoermiddel.

— Maar, Mylord — zou er een paard te vinden zijn dat mij kan dragen? vroeg Henderson met een bezorgden blik.

— Wij zullen er althans ons best voor doen, James! gaf Raffles ten antwoord.

De drie mannen spraken nog eenigen tijd voort over de noodlottige wederopstanding van het misdadigersgenootschap te New-York, dat al hun plannen in de war had gestuurd niet alleen, maar ook ten gevolge had gehad, dat zij thans als het ware vogelvrij verklaard waren en gevaar liepen, door de politie te worden aangehouden en ondervraagd.

Want zoo schaars was het land hier bevolkt, dat iedere vreemdeling hier opzien moest baren en aanstonds zou worden gesignaleerd!

En daarop legden de drie mannen zich ter ruste, ditmaal zonder wachtposten uit te zetten, omdat zij wel wisten dat hun spoor in de sneeuw verloren was gegaan.

Toen zij den volgenden dag opstonden, scheen de zon reeds aan den hemel en zoo warm waren

haar stralen, dat Raffles begreep, niet lang meer gebruik te kunnen maken van de slede.

Dien dag legden de drie mannen slechts met moeite de twintig mijlen af, die hen scheidde van Rockytown, welk plaatsje zijn naam waarschijnlijk te danken had aan de omstandigheid, dat het aan twee zijden door vrij hoge, rotsachtige heuvels was ingesloten.

Want er lag hier bijna geen sneeuw meer en nu en dan hadden de honden de slede zelfs moeten voorttrekken over drassige prairiën en rulle aarde.

Het was maar al te duidelijk, dat dit vervoermiddel zoo ver in het Zuiden reeds had afgedaan.

Het was ruim drie uren in den middag toen het drietal de nederzetting naderde.

Raffles en Brand hadden de slede aan de hoede van Henderson toevertrouwd en een van de heuvels beklommen vanwaar men een heerlijk uitzicht had over den omtrek.

Wel was alles nog kaal, maar er hing iets in de lucht, dat de lente aankondigde, hier en daar vertoonde het struikgewas reeds knoppen en teere blaadjes vormden een frisch waas van groen, nauwelijks zichtbaar nog, maar veelbelovend.

Van sneeuw was hier weinig meer te bespeuren, met uitzondering van sommige heuvelhellingen en diepe valleien.

En een kreet van verrassing ontsnapte aan den mond van Brand, toen hij oostwaarts keek, want daar, in een reusachtig dal, op ongeveer een kilometer afstand, graasde rustig een reusachtige kudde, die zich te goed deed aan het jonge gras, dat reeds uit den bodem was opgeschoten.

Zoover het oog kon reiken niets dan runderen — runderen tot aan den horizon, een golvende zee van koppen en horens, bruine lijven en daaromheen, heel klein en nietig, de bereden cowboys, wier kreten zelfs hier hoorbaar waren.

Brand keek een oogenblik vol bewondering naar het belangwekkende schouwspel en riep toen uit:

— Wat een prachtig gezicht! Maar waarom schreeuwen die mannen zoo?

— Zij zijn bezig, de belhamels te bewegen, huis toe te gaan! antwoordde Raffles glimlachend. Want met die geweldige kudde runderen is het al juist als met de schapen, als er al

een over de brug is, volgen de anderen wel! De moeilijkheid bestaat hierin, de aanvoerders te bewegen, de richting in te slaan naar de omheiningen, waarbinnen zij nu nog moeten overnachten, zoolang het gras nog niet hooger is. Later blijven de dieren in de weiden en dan komen de cowboys evenmin des nachts thuis maar zij kampeeren bij hunne kudden en sommigen van hen hebben het al zoover gebracht, dat zij uren achtereen in den zadel kunnen slapen, even rustig en vast als jij en ik het in onze bedden doen — op hun slapend paard.

— De dieren zijn zeker nog niet lang buiten?

— Stellig niet! Daarvoor valt er nog niet genoeg te eten. Het gras is kort en als het niet zoo abnormaal warm was geweest deze maand, dan zou het voor de dieren zeker ook nog veel te vochtig zijn geweest. Maar Ramiros heeft weer eens geluk, naar het schijnt!

— Wie is dat?

— Zoo heet de eigenaar van deze farm!

— Zijn dat daar werkelijk wel 80.000 runderen?

— Bij lange na niet! Maar des winters vult hij zijn veestapel nimmer aan en verkoopt alleen, want het is duur, om zulk een geweldigen veestapel met lijnkoeken en hooi in het leven te houden! Maar zoodra de lente aanbreekt, begint de kudde zich dadelijk weder aanzienlijk te vermeerderen — en daarvan kun je jezelf aanstonds overtuigen, als je wat meer naar het Zuiden ziet.

De jonge man wendde het hoofd in de aangeduide richting.

Aanvankelijk zag hij niets, maar toen meende hij in de verte, op eenige kilometers afstand, een stofwolk te ontwaren, verguld door de stralen van de zon, die zich langzaam scheen voort te bewegen.

— Bedoel je dat? Moet ik naar die stofwolk zien? vroeg hij.

— Ja! Zij verbergt nu nog een paar duizend runderen, die op weg zijn naar de ranch en die daar wel ongeveer gelijktijdig met de kudde zullen aankomen. Zie je daar die reusachtige omheining? Daarbinnen moeten de runderen gedreven worden en het is geen gemakkelijk werk, dat kan ik je verzekeren! Als de eerste dieren, de aanvoerders, den ingang missen en schrikken, dan beginnen zij doelloos in het rond te hollen, de anderen volgen en voor de cow-

boys blijft dan niets anders over dan maar mee te galoppeeren. soms uren, ja, zelfs wel eens een halven dag achtereen, totdat de runderen ten slotte doodelijk vermoeid zijn en binnen de omheining kunnen worden gedreven. Dat houten gebouw daarginds moet de woning van Ramiro zijn.

— Hoe komt de man aan dien Spaanschen naam?

— Waarschijnlijk omdat hij een Spanjaard is! antwoordde Raffles lakoniek. Maar hij moet hier al vele jaren wonen en geheel ver-Canadeescht zijn, als ik dat woord mag gebruiken. Hij gaat door voor een van de rijkste ranchhouders van deze streek.

Terwijl Raffles en Brand met elkander spraken was de stofwolk tamelijk snel grooter geworden en nu beefde de grond onder het gestamp van duizenden hoeven, die in onregelmatig rythmus op den grond sloegen.

En het was een prachtig schouwspel!

De kudde bestond uitsluitend uit jonge, krachtige dieren, zwaar gehorend, voor een groot deel met bonte vlekken op de glanzende huid, vurig en lastig te hanteeren.

Niet meer dan tien cowboys waren aangevoerd om deze kudde in toom te houden en zij galoppeerden onophoudelijk om de kudde heen, als het ware een met hun vlugge, uitstekend afgerichte paarden en nu en dan klappend met hun zwepen, kort van steel en lang van slag.

Het waren alle jonge, sterke kerels, dat was duidelijk genoeg te zien aan hun bewegingen.

Zij droegen allen een wijde lederen broek, aan de voorzijde met schapenvacht bezet, om de beenen bij het snelle galoppeeren tegen de koude te beschermen, roode, witte of zwarte truien, een rooden halsdoek, losjes om den nek geknoopt en vilthoeden met breede randen, die den drager tegen regen en zonneschijn moeten beschutten.

Het bleek dat de kudde juist aan den voet van den heuvel zou passeeren, waarop Raffles en Brand hadden post gevat.

De duizenden dreunende hoeven, het geloei der runderen, het geschreeuw der cowboys en het kletterend klappen van de lange zweepen, veroorzaakten in het langsgaan zulk een oorverdoovend concert, dat het bijna niet mogelijk was elkanders woorden te verstaan.

Maar eensklaps, toen de geheele kudde voorbij was getrokken, hield een van de cowboys zijn vaart in, keek naar de beide mannen, terwijl hij zijn hand met de oogen beschutte, gaf plotseling zijn rijdier de sporen en liet het de heuvelhelling opstormen, tot het plotseling, als uit brons gegoten, vlak voor Raffles en Brand stond, die reeds een onwillekeurige beweging naar de revolvertasch hadden gemaakt.

— U kent me dus niet meer, graaf? vroeg de cowboy, een stoere kerel met een open, door de zon gebruid gelaat en doordringende zwarte oogen.

Raffles keek den ander een oogenblik aan en toen kwam het als een kreet van verrassing over zijn lippen:

— Jim Duncan! Ben jij het waarlijk?

— In levenden lijve, graaf! Ik wist wel, dat ik me zooeven niet vergist had!

— Dan is de wereld toch bitter klein, beste Jim! zeide Raffles, en hij trad op den cowboy toe en schudde hem krachtig de hand. Je kent mijnheer Brand toch ook nog wel?

— Zou ik hem niet kennen? riep Duncan met zijn luide, ver klinkende stem — de stem van een man, die gewend is, in de buitenlucht hard te schreeuwen. Daarvoor hebben wij toch te samen te veel doorleefd!

Brand was nu ook naar voren getreden, greep de hand van den cowboy en zeide ernstig:

— En ik heb je ook niet vergeten, beste Jim! Hoe zou het ook kunnen! Aan jou tusschenkomst is het immers te danken, dat de eenige ware vriend, dien ik op de wereld bezit, nog onder de levenden behoort!

Brand maakte hier een toespelling op een voorval, dat eenige jaren te voren had plaats gehad en waarbij Raffles bijna het slachtoffer was geworden van de wraakzucht van een aantal Indiërs, die hem tezamen met een brilslang in een stikdonker vertrek hadden opgesloten. En ware Jim Duncan er toen niet geweest, die destijds zijn ongeëvenaarde kunst als lassowerper en zweepkunstenaar in het Hypodrome Theater vertoonde, dan zou John Raffles, dien hij toen reeds onder den naam van graaf Palmhurst kende, waarschijnlijk een vreeselijken dood zijn gestorven.

Naderhand hadden de beide mannen elkander nog eenige malen ontmoet, eens te Londen en

een paar keeren in het geboorteland van den braven cowboy.

Raffles had hem een oogenblik in de oogen gekeken en zeide nu:

— Op deze ontmoeting had ik zeker niet durven hopen, mijn waarde Jim! Je treedt dus niet meer op in het circus om het publiek versted te doen staan door je geweldige toeren met zweep en lasso? Ik meende, dat je reeds lang rentenierde, na in dat beroep rijk te zijn geworden!

— Dat was ook eigenlijk mijn bedoeling geweest, graaf! antwoordde Jim droogjes. Maar wat zal ik u zeggen — het beviel mij op den duur toch niet! Een circus wat is dat eigenlijk? Een paar schepjes zand met een randje fluweel er om, een valsch spelend orkest boven je hoofd, piqueurs die naar pomade stinken, een heer met een hoogen hoed op die met een zweep kwispelt, juffers met dunne beenen die boven op een paard staan, een clown met een gedresseerd varken! En dan veel electrisch licht, groote troms, bekens — och hemel, neen — dat was toch op den duur niets voor Jim Duncan! Ik kon mijn armen daar niet uitslaan, op mijn woord van eer! Hoe groot het circus ook was — ik kon er nooit de lasso's gebruiken, die ik in werkelijkheid gebruik en mijn zweepslagen waren wel twee meter korter! Zeg zelf eens, graaf — kan men een circus vergelijken met — met dit?

En hij wees, in het zadel zittend, een heelen cirkel om zich heen, met schitterende oogen en terwijl zijn sneeuwwitte tanden tusschen zijn roode lippen glansden.

— Dat geef ik toe, Duncan — het heeft weinig met elkander gemeen! antwoordde Raffles glimlachend.

— Ik kon in een auto rijden, graaf, ik bezocht dure café's, ik rookte fijne sigaren en nu heb ik den heelen rompslomp weer overboord geworpen, want ik werd er ziek van! De lucht van

de stallen herinnerde mij aan de scherpe, door-dringende lucht van mijn runderen, mijn auto liep niet zoo hard als mijn brave knol en het was toch ook maar een stom ding, waarmee je niet kon praten, zooals ik met mijn paard spreek! En dan die straten met hun huizen, aldoor maar huizen en die opgeprikte menschen en dat verschrikkelijke leven, dat je half gek maakt, tot diep in den nacht! Neen, dat was toch niets voor mij! Ik ben hals overkop weer teruggekeerd en omdat mijn baantje in dien tusschen-tijd al door een ander was vervuld, ben ik wat verder naar het Zuiden afgezakt en nu ben ik bij Ramiros en een week geleden ging ik juist die kudde halen! Maar ik praat te lang, graaf, dat komt omdat ik zoo blij ben dat ik u weer eens terugzie! Ik moet nu weg — maar ik reken er stellig op, dat u mij de eer zult bewijzen, na het avondmaal een pijp te komen rooken en een glas eigen gestookte kersenbrandewijn te komen drinken!

— Dat beloof ik je, Duncan! antwoordde Raffles. Waar zullen wij je kunnen vinden? Ik hoop zelfs van je hulp gebruik te maken, want ik wil mijn slede verkoopen en paarden aanschaffen!

— Daar zullen wij dan eens over praten, graaf! U kunt mij vinden in de ranch. Zoolang het nog geen April is, eten de jongens daar gemeenschappelijk in de loods, die u daar kunt zien liggen — op een paar honderd passen van het hoofdgebouw.

— Je kunt op ons rekenen! zeide Raffles.

Duncan nam zijn hoed af met een edelen zwier, dien een Middeleeuwsche ridder hem had kunnen benijden, liet een zachten kreet hooren en als een wervelwind stoof zijn paard met hem weg, zonder dat het dier zelfs de sporen behoeft.

Een doosje **Dubec-Sigaretten**
is een mooi cadeau.

Hoofdstuk IV.

Er dreigt gevaar.

De zon stond nog hoog boven de kim, toen Raffles en zijn twee metgezellen, met vermindering van de nederzetting zelve, waar de cowboys woonden, die niet op de ranch zelf overnachtten, de groote houten loods bereikten, welke Duncan hun had aangewezen.

Zij behoefden niet bevreesd te zijn, dat zij zich in het gebouw vergist konden hebben, want uit de open deuren en de wijdgeopende vensters drong een luid gerucht naar buiten van zingende en sprekende stemmen, banjoetokkel en zwaar stampende voeten, waarvan de eigenaars blijkbaar een dans ten beste gaven.

Om het gebouw heen stonden wel een honderdtal zware palen, ongeveer twee meter hoog, allen voorzien van eenige sterke ringen, die bestemd waren, er de paarden aan vast te maken, waarvan er thans een veertigtal rustig bijeen stonden, alleen van het zadel ontdaan, dat naast hen op den grond lag — een bijzonderheid, want er verlopen vaak weken, zonder dat het paard van een cowboy ontzadeld wordt.

Juist toen Raffles, Brand en Henderson aankwamen, nog altijd met hun honden en hun slede, verliet een tiental cowboys zingend en lachend de eetloods, een hunner met een banjo gewapend, waarop hij niet onverdienstelijk tokkelde, terwijl een tweede met een wat dikke tong een liedje zong.

Maar nauwelijks hadden zij de kleine groep daarbuiten gezien, of banjo en stem zwegen en allen keken de vreemdelingen nieuwsgierig aan.

Raffles trad dadelijk op een hunner toe en vroeg:

— Kunt ge mij zeggen, goede vriend, of Jim Duncan daar nog binnen is?

De aangesprokene, een kerel als een boom, met breede schouders, rood haar, en kleine, glurende varkensoogjes, keek Raffles een oogenblik zwijgend van top tot teen aan, gal zijn kornuiten een knipoogje en zei toen langzaam:

— Hoe noemt mijnheer mij? Ben ik een goede vriend van mijnheer? Dat is nog zoo zeker niet!

Mijnheer kon zich wel eens vergissen! Iedereen spreekt mij niet met goede vriend aan — dat moet mijnheer goed onthouden! Het ontbrak er nog maar aan dat mijnheer zei, dat ik rood haar had!

De ruwe mannen barstten in een luid gelach uit, blijkbaar tuk op een twist, maar Raffles verloor geen oogenblik zijn kalmte en zeide rustig:

— Wel, het is inderdaad het leelijkste roode haar dat ik van mijn leven gezien heb — en ik heb al heel wat roodkoppen onder de oogen gehad! Het is niet kastanjebruin, het is niet van dat fraaie mahoniehoutkleurige rood, het is niet donkerrood — het is rood, zonder meer! Wel, wat verder? Moet ik nog zeggen dat het sluk is en dat het wel eens gekamd mocht worden? Wilt gij dat ik u verzeker, dat de natuur zich zeker nog wel eens zou bedenken, alvorens zij voor de tweede maal een menschelijk hoofd met zulk haar beplante? Moet ik er aan toevoegen, dat gij alleen in staat zijt, een gansche kudde runderen woest te maken, wanneer gij bij ongeluk uw hoed afzet?

De roodharige had toegelusterd met een ge-laat waarop woede, verbazing en zelfs ongeloof om den voorrang streden.

Eigenlijk begreep hij van de toespraak niet zeer veel, maar het gelach van een weinig meer ontwikkelde kameraden maakte het hem duidelijk, dat men hem voor het lapje hield — hem, den meest gevreesden bokser, den sterksten man van de 475 cowboys, die hier op de ranch aan het werk waren.

Met een woest gebaar rukte hij zich den hoed van het hoofd, trad tot vlak voor Raffles, zoo dat deze onwillekeurig een stap terugweek, om den naar drank riekenden adem van den man te ontgaan en bracht er toen met moeite uit:

— Welzoo! Is dit haar rood? Is het wel werkelijk rood? Nu, ik verkies dat het zwart is — ravenzwart, heb je dat verstaan, mooie mijnheer? Welke kleur heeft mijn haar?

— Maar, beste man — ik heb je toch zoo-

even al gezegd dat het vuurrood is! antwoordde Raffles bedaard.

De cowboy had in een ommezien zijn korte, met bont gevoerde jas uitgeworpen, spooog zich in de handen, balde de vuisten en stootte woedend toe.

Of juister gezegd — hij was dat van plan, maar hij kreeg er den tijd niet toe, want sneller dan de gedachte was de linkervuist van Raffles naar voren gekomen en een onderdeel van een seconde later was het, alsof door een onzichtbare macht de beenen van den roodharige hem onder het lichaam werden uitgetrokken.

Hij viel met een doffen slag ter aarde, rolde zich om en om tot hij op zijn buik lag en bleef rustig zoo liggen alsof hij sliep.

— Je eigen schuld, Burke! liet een krachtige stem zich hooren.

Het was Jim Duncan, die gesproken had. Hij stond bij de deur van de eetloods, zijn houten pijp reeds tusschen de lippen en kwam nu schouderophalend naderbij.

Toen keek hij rustig in het rond en ging voort:

— Ik wil jullie maar even zeggen, kameraden, dat deze heer mijn vriend is! Dat is zeker wel voldoende! En dat hij geen grapjes van onbekenden verdraagt — dat heeft Burke zoeven kunnen waarnemen!

De andere mannen bromden wat voor zich heen en een paar hunner hielpen Burke overeind, die, half versuft en wankelend, door twee hunner ondersteund, wegstrompelde.

Raffles liet zijn stem wat dalen, toen hij zeide:

— Dat was mijn voornemen niet, Duncan! Het spijt mij werkelijk, maar — —

— Ik heb alles gezien, graaf! zeide Duncan eenvoudig. U kon niet anders handelen! Die Burke is een vechtersbaas, om er maar het beste van te zeggen. Hij is niet veel zaaks en zijn kameraden, met wie hij nu weggaat, zijn niet veel beter! Willen wij naar binnen gaan, of geeft gij er de voorkeur aan, buiten te blijven? Het is nu nog warm — —

— Voor alles zou ik mij willen ontdoen van mijn brave honden en de slede en zou ik paarden willen koopen, beste Duncan! antwoordde Raffles. Ik ben zeer verheugd, dat het toeval je hier op mijn weg heeft gebracht — en daarvan wil ik zooveel mogelijk gebruik maken!

— Dan moeten wij vanzelf wel buiten blijven,

graaf! hernam Duncan lachend. Wat uw honden betreft — die zal Ramiros graag willen koopen, al loopt het nu ook naar den zomer, want goede honden zijn op een ranch altijd wel te gebruiken. En hij drijft tegenwoordig handel in paarden ook. Ik zal u wel even bij hem brengen, dan kunt gij de zaak aanstonds afdoen!

— Ik verlang niets liever, waarde Duncan!

— Op weg dan!

De kleine stoet stelde zich in beweging.

Zooals gezegd, lag het eethuis op een paar honderd passen afstand van het woonhuis van den eigenaar, dat gedeeltelijk uit steen, gedeeltelijk uit sterke balken was opgetrokken, ruim, zooals alle huizen in deze streken, waar men op eenige vierkante meters niet behoeft te zien.

En daar de sneeuw hier reeds sedert een week geheel verdwenen was, moesten de mannen helpen bij het voortschuiven van de slede.

Niet zonder moeite bereikten zij ten slotte het hoofdgebouw en daar verscheen reeds in de deuropening, boven een ruw houten trap van zes treden, een krachtig gebouwd man, die in zijn geheele voorkomen aanstonds den bewoner van het warme Zuiden verried.

Hij had groote zwarte oogen, onder ruige, maar fraai geteekende wenkbrauwen, een olijkleurige tint, die donkerder was geworden door het voortdurend verblijf in de open lucht en nog sneeuw witte, gave tanden en ravenzwart haar, ofschoon hij zeker reeds naar de zestig moest loopen.

Dat was José Ramiros, de eigenaar van de ranch.

Hij keek wat nieuwsgierig naar de vreemdelingen en toen naar Duncan, die zoeven tot zijn volle tevredenheid had meegeholpen bij het overbrengen van de nieuwe kudde — een uiterst moeilijk en inspannend werk.

Duncan begreep wel dat hij moest optreden zoolang die goede stemming duurde en hij trad dan ook naar voren en zeide:

— Hoor eens hier, baas — deze heeren willen verderop reizen en omdat ze met een slede niet erg zullen opschieten, willen ze paarden van u koopen!

— Met de tuigen! voegde Raffles er aan toe.

De ranchhouder keek eerst eens naar Raffles, vervolgens naar de slede en ten slotte naar het span honden.

Toen vroeg hij langzaam :

— Waar kom je vandaan, vreemdeling ?

— Van heel ver ! antwoordde Raffles rustig. U kunt gelooven, dat deze honden die zware slede zoowat twintig dagmarschen hebben voortgetrokken — en ik verzeker u dat het werkelijk marschen waren van een geheelen dag ! Ik wil u wel de waarheid zeggen — het gaat mij aan het hart, mij van die trouwe dieren te ontdoen, maar ik kan ze helaas niet houden. Geef er voor wat gij wilt — en behandel ze goed, meer vraag ik niet !

Er verscheen een eigenaardig lachje om den scherp geteekenden mond van Ramiros, toen hij langzaam hernam :

— Houdt gij zooveel van dieren ?

— Meer dan van bijna alle menschen die ik heb leeren kennen !

— Gij komt uit het Noorden ?

— Ja ! antwoordde Raffles zonder aarzelen, daar hij wel begreep, dat ontkennen weinig zou baten.

Ramiros liet zijn blikken nog eens over de drie mannen dwalen en ten slotte bleven ze geruimen tijd rusten op het gelaat van Raffles, die zich vruchteloos afvroeg, waaraan hij die onderscheiding had te danken.

Maar de volgende vraag van den ranchhouder zou hem al heel wat wijzer maken.

— Zijt gij misschien in Kinagamute geweest? Kent gij Jim Dane ?

Raffles was te schrandere om niet dadelijk te begrijpen, dat Ramiros deze vraag niet zou gesteld hebben als hij het antwoord niet vooruit had geweten !

Hij antwoordde dus rustig :

— Ik ben in die stad geweest en ik ken Jim Dane heel goed.

De zwarte oogen gleden van Raffles naar den reusachtigen Henderson en toen hernam Ramiros :

— Ik heb hier eergisteren toevallig iemand gehad, die regelrecht uit Kinagamute kwam — en mij een en ander vertelde van wat daar geschied is. Ik — het doet mij leed vreemdeling — ik kan uw slede niet gebruiken, evenmin als uw honden en ik kan u ook geen paarden verkoopen. Ik heb er geen te missen.

En hij draaide zich, zonder verder acht te slaan op de anderen, op zijn hielen om en verdween weder in zijn woning.

Duncan had zijn patroon zeer verwonderd aangekeken en zeide nu op verbluffenden toon :

— Is het hem in zijn hersens geslagen ? Wat mankeert hem ?

— Ik geloof dat ik het wel kan vermoeden, waarde Jim ! zeide Raffles met een wrangen glimlach. Hij zou gaarne zien dat ik hier bleef, totdat... er nog ander bezoek hier kwam, dat ik niettemin zeer ongaarne zou afwachten ! En daarom zou je mij een groot genoegen doen, Jim, als je mij in de nederzetting iemand kon aanwijzen, die ons drie goede paarden bezorgt, gezadeld en getuigd. Wat de honden en de slede betreft — ik hoop dat je mij het genoegen wilt doen, ze van mij ten geschenken aan te nemen.

De cowboy maakte een beweging van verrassing en zeide :

— Weet gij wel dat dat een zeer groot geschenk is, graaf ?

— Dat was het misschien twintig graden Noordelijker — maar dat is het hier niet meer, waarde Duncan ! antwoordde Raffles glimlachend. Kan ik de slede en de honden hier laten ? Dan gaan wij nu aanstonds naar de nederzetting. Ik wilde die paarden nog gaarne van avond hebben !

Duncan keek Raffles een oogenblik onderzoekend aan, toen bewoog hij het hoofd een paar malen zwiingend op en neder, als iemand die een besluit heeft genomen en zeide :

— Er zal voor paarden gezorgd worden, graaf. Ik herinner mij nog het onbeteekenende gevalletje met de brilslang — een paar jaren geleden te Londen. Ik heb u toen kunnen helpen die bruine broeders uit Bengalen een hak te zetten. Maar nadien hebt ge mij tot twee malen toe een dienst bewezen, graaf, dien men niet zoo spoedig vergeet, als men een hart in het lichaam heeft ! Gij hebt paarden noodig om hier weg te komen naar het schijnt — gij zult ze hebben, al zou ik ze moeten stelen ! Kom maar mede — wij zullen wel zien wat er aan te doen is !

De kleine stoet maakte weder rechtsonkeert, de slede hobbelde knarsend over de kleine steenen, die onder het korte gras verborgen waren, waarmede het reusachtige erf beplant was en de tocht ging naar de nederzetting, Rockytown, waar verreweg de meeste cowboys huisden, in gezelschap van hun vrouwen, of wie daarvoor doorgingen.

De schemering viel in, toen zij de verzameling houten huizen, afgewisseld met een klein postkantoor, een armzalig kerkje en drie of vier drankhuizen bereikten.

Er was feitelijk maar een enge straat, wanneer men dien naam mag geven aan een breed pad gestampte aarde, nu en dan hersteld met steenslag, dat zich tusschen de beide rijen houten huizen voortkronkelde.

De vier mannen kwamen daar aan te midden van een luid getier, geschreeuw, gezang en snarenspeel, dat uit twee vlak naast elkaar gelegen drankhuizen naar buiten kwam.

Maar de slede maakte zooveel geraas over de volkomen droge aarde, dat het daarbinnen gehoord scheen te worden en eenige nieuwsgierigen, waaronder een sterk gedecolleteerde vrouw in een kort rood zijden rokje en een shawl om de schouders op het bordes kwam staan, dat zich langs den voorgevel uitstreckte en de vier mannen zwijgend nakeek.

Onder hen bevond zich Burke, de man, dien Raffles nog slechts een paar uren te voren had neergeslagen.

Duncan dreef de honden tot spoed aan en toen zij buiten het gehoor waren van het kleine groepje, dat hen met duistere blikken nazag, zeide hij op zachten toon:

— Als ik u een raad mag geven, graaf, dan zou ik hier maar niet langer blijven dan strikt noodzakelijk is. Er zijn hier heel gevaarlijke rakkers bij den troep, laat ik u dat zeggen — kerels, voor wie het bagno nog te goed zou zijn en die de galg verdiend hebben! Ik zal niet ontkennen dat de cowboys nog al heel ruw volkje zijn — maar slechte lui heb ik er nog nooit onder gekend, totdat Burke met zijn zoodje hier kwam, nu een dag of veertien geleden.

— Zoo kort pas? vroeg Raffles.

— Niet langer! En zij deden het werk ellendig, behalve Burke, die het vak kent! Het zou me dan ook niets verwonderen, of ze worden er spoedig weer uitgeworpen en dat zal een opluchting zijn, want het zijn gevaarlijke schoeljes, tot alles in staat! Gij hebt nu hun vijandschap opgewekt en ik zou niet graag in uw schoenen staan, als gij Burke op een eenzamen weg zoudt ontmoeten — en hij zijn revolver wat eerder te pakken heeft dan gij!

— Ik dank je voor de waarschuwing, Duncan

— en ik zal er naar handelen! zeide Raffles.

Hij verzonk in nadenken en wisselde op zachten toon eenige woorden met Brand, die bevestigend knikte en toen bezorgd voor zich uitkeek.

Duncan verhaastte zijn stappen en toen Raffles naast hem voortliep, trok Brand Henderson aan de mouw en zeide op gedempten toon:

— Wij zullen goed uit de oogen moeten zien, James — Mylord is bevreesd, dat die kerels van Burke iets te maken hebben met de bende van het „Kwade Oog” en opzettelijk hier zijn gekomen!

Henderson maakte een beweging van schrik en fluisterde toen terug:

— Hoe is dat mogelijk, mijnheer Brand? Die kerels konden toch onmogelijk geweten hebben, dat wij ons juist hierheen zouden begeven? Het is immers louter toeval?

— Niet zoo toevallig als je wel denkt, James! hernam Brand hoofdschuddend. Deze ranch ligt min of meer op den weg, dien wij volgen. En daarenboven — je kunt er wel zeker van zijn dat er op andere plaatsen van eenige beteekenis ook al kerels van de bende in hinderlaag zullen liggen! Bedenk eens, hoeveel duizenden leden het „Kwade Oog” vroeger had en nu waarschijnlijk weer heeft — en ga eens na hoe weinig steden en dorpen er hier in het Noorden te vinden waren! Wij hebben vele dagreizen afgelegd zonder zelfs een huis op onzen weg te vinden! Het was dus niet zoo moeilijk voor de leiders van de bende om in allerijl naar alle plaatsen die maar even in aanmerking kwamen, een paar handlangers te zenden. Ja, het zou anders geweest zijn, wanneer wij gelegenheid hadden gehad een vermomming aan te nemen — maar dat ging nu eenmaal niet. En zij zou waarschijnlijk toch doorzien zijn in deze eenzaamheid, waar drie vreemdelingen evengoed opvallen als midden in de Sahara.

Henderson antwoordde niet, maar hij balde zijn geweldige vuisten en bromde iets onverstaanbaars tusschen de tanden.

Men was de nederzetting nu bijna ten einde en daar hield Duncan stil en wees op een klein huisje met de woorden:

— Daar woon ik, graaf!

— Dan zullen wij hier dadelijk de honden en de slede achterlaten, als je het goedvindt, Duncan!

Je kunt onze zware pelsen ook behouden — daar doe je me zelfs een dienst mee, want wij zullen ze toch niet meer kunnen gebruiken.

Duncan dreef de honden aan en de slede verdween terzijde van het huis, dat, evenals alle anderen geheel afzonderlijk lag en omgeven was door een goed onderhouden erfje.

Toen verdwenen de honden uit het gezicht achter het huis en Henderson kuchte luid, waarschijnlijk om iets als een snik te verbergen — want de reus kon zoo gevoelig zijn als een klein

kind en hij had zich zeer aan de trouwe, sterke honden gehecht, die hen reeds uit menig gevaar hadden helpen verlossen.

Maar dat het gevaar nog lang niet voorbij was — dat bleek reeds de volgende seconde.

Want toen de drie mannen daar zwijgend bijeen stonden om op den terugkeer van Duncan te wachten — toen viel er op eenigen afstand een schot en een kogel vloog zoo dicht over het hoofd van Raffles, dat zijn hoed doorboord en zijn hoofdhaar geschroeid werd.

Let op:
De Dubec-Sigaretten
zijn in blik verpakt

Hoofdstuk V.

De overval.

Het was nog niet volkomen duister en men kon den dorpsweg tamelijk ver af zien.

Er vertoonde zich echter niemand, hoe de drie mannen ook speurden.

De man die het schot had gelost, had zich waarschijnlijk verborgen gehouden achter een zwaren boom of een huiswand en het zou nuttelooze moeite zijn, in de schemering te willen trachten, den moordenaar te achterhalen.

De drie mannen gingen dan ook snel naar het huis en zij wisten zich veilig, toen zij zich terzijde daarvan bevonden.

Raffles was niet in het minst ontroerd, maar bekeek met aandacht de twee gaten in zijn vilt-hoed en zeide:

— Mijn opvatting schijnt dus wel de goede te zijn geweest — men heeft het hier op mijn leven voorzien!

— Dat moet die schurk van een Burke geweest zijn! riep Henderson woedend uit.

— Hij of een van zijn kameraden — het doet er weinig toe! antwoordde Raffles schouderophalend. Er valt niets te bewijzen en al kon ik het wel — ik bevind mij hier nu eenmaal in een eigenaardigen toestand en ik heb liever niets met den Sheriff uitstaande! Het is duidelijk dat Ra-

miros reeds gisteren of eergisteren bericht heeft ontvangen van hetgeen er daarginds in het Noorden is voorgevallen. En wij doen er het verstandigst aan, als wij maar zoo spoedig mogelijk een goed heenkomen zoeken! Hebben wij de paarden eenmaal, dan zullen wij wel zorgen, een veiligen afstand tusschen ons en die bloed-dorstige bandieten te laten!

— Als zij ons daartoe maar de gelegenheid geven! zeide Brand op moedeloozen toon. Wanneer die Burke of wie van die schurken dan ook er een vermoeden van heeft, wie je bent, dan zal hij ons stap voor stap nagaan — en dan geef ik geen dollarcent voor ons leven! Het hoofdbestuur te New-York schijnt nu eenmaal strenge orders te hebben gegeven, er voor te zorgen dat je niet levend New-York bereikt!

— En ik moet zeggen dat de kerels al hun best doen, om die orders na te komen! merkte Raffles op, terwijl hij zijn doorschoten hoed weer opzette. Maar ik geloof dat ik daar Duncan weder hoor terugkomen. Zeg hem maar niet dat dat schot op ons gemunt was — de brave kerel zou er misschien door in ongelegenheid komen, als hij onze partij opnam!

Inderdaad keerde Duncan terug uit een houten

loods achter het huis, waarheen hij de slede en de honden gebracht had.

Hij drukte Raffles met kracht de hand en zeide op zijn gewonen luidruchtigen toon:

— Ik dank u hartelijk voor dat prachtige geschenk, graaf! En nu zullen wij eens spoedig zien of Mike van hier naast geen paarden over heeft. Hij is meestal goed voorzien.

Raffles en zijn metgellen namen de bagage op, die thans alleen nog maar bestond uit een warme wollen deken, wat kookgerei, verduurzaamde levensmiddelen en hun wapens en volgden Duncan naar het aangrenzende huis, waar de paardenhandelaar Mike O'Flannagan woonde.

De man was thuis en hij bracht zijn nieuwe klanten dadelijk naar een stevig omheinde ruimte achter zijn woning, waar een veertigtal paarden bijeen stonden.

Zij waren allen met de halsters aan sterke ringen in de omheining vastgebonden en knabelden op wat hooi.

— Waarde Duncan, begon Raffles, strek je goede diensten nog eens verder uit en zoek uit deze verzameling voor ons de drie sterkste en snelste paarden! Jij hebt van kindsbeen af met de rossen omgegaan en zult er wel meer verstand van hebben dan wij!

Duncan begon onmiddellijk zijn rondgang, bekeek de paarden een voor een, zag naar hun tanden, betastte de beenen, lichtte de oogleden een weinig op en binnen een kwartier had hij drie sterke paarden uitgekozen, die bijeen werden gedreven en onmiddellijk gezadeld en getuigd uit den voorraad, dien Mike er steeds op na-hield, terwijl Raffles met den paardenkoopman over den prijs onderhandelde.

De man wist blijkbaar nog niets van de gevaren, die zijn klant bedreigden, want hij vroeg hem een schappelijken prijs en scheen daar nog mee in zijn schik te zijn ook.

Henderson kreeg het zwaarste en sterkste paard, de bagage werd opgeladen, de dieren werden naar buiten gebracht en toen greep Raffles Duncan bij de hand en zeide op ernstigen toon:

— Het doet mij meer leed dan ik je kan zeggen, beste Jim, dat wij reeds nu afscheid van je moeten nemen, maar er wacht mij in New-York een taak, die ik niet zou kunnen vervullen, als ik mij hier noodeloos aan gevaar blootstelde. Ik neem dus afscheid van je — maar ik reken

er stellig op, je onder andere omstandigheden weer terug te zien!

Duncan beantwoordde den handdruk en even beefde zijn stem, toen hij sprak:

— Ik hoop dat het u goed moge gaan, graaf! Het spijt mij dat gij niet kunt blijven — ik had zoo gaarne oude herinneringen opgehaald, maar ik begrijp wel, dat gij ernstige redenen hebt om hier weg te trekken. Wanneer ge mij wilt vinden — ik heb nog voor vier maanden contract bij Ramiros en als hij mij dan niet ontslaat, zal ik nog wel langer blijven ook! En nogmaals geef ik u den raad, dien Burke uit den weg te blijven — hij is een gevaarlijke schurk, die onmiddellijk gereed is met zijn revolver!

De drie reizigers hadden zich reeds in het zadel geworpen en na Duncan nogmaals vaarwel te hebben toegewuifd, reden zij snel de nederzetting uit, vergezeld door een eigenaardig gerucht, dat klonk als het ruischen van een verre branding en dat veroorzaakt werd door het doffe geloei van de opgesloten runderen binnen hun omheining, op ruim twee kilometer van de plek waar zij zich bevonden.

Eenigen tijd reden zij zwijgend in galop voort, tot het bijna volkomen duister was geworden en schijnbaar zonder bepaald doel, ofschoon Raffles zich geen enkele maal scheen te vergissen en een soort van smal pad volgde, uitgetreden door de hoeven van honderden paarden, die hier reeds sedert lange jaren voorbij waren getrokken.

Brand had nu en dan omgekeken, meer bevreemd dan hij wel durfde bekennen, maar de reizigers schenen niet te worden gevolgd.

Misschien was Burke van oordeel, dat een strijd op het open veld zeker in zijn nadeel zou moeten afloopen, als hij niet beschikte over een groote overmacht en het aantal van zijn kornuiten bedroeg, volgens Duncan, niet meer dan vijf of zes man.

Nog altijd was Brand er niet zeker van of die lieden wel waarlijk behoorden tot de bende van Het Kwade Oog — maar voorzichtigheid was in ieder geval geboden.

De drie mannen reden hier te midden van een heuvelachtig terrein en in de verte staken hoogere bergen met hun donkere massa's scherp af tegen den avondhemel, waaraan de maan zoeven was verschenen.

Heel in de verte jankten eenige prairiehonden en nu en dan blies de wind naargeestig door de bladerlooze takken van eiken en olmen.

Eindelijk begon Brand:

— Waarheen gaan wij nu, Edward?

— Ik blijf bij mijn oorspronkelijk plan — wij zoeken zoo spoedig mogelijk den trein op en bestijgen dien, als het zonder gevaar kan geschieden.

— Maar het bericht van onzen doortocht zal reeds overal bekend zijn gemaakt — het zal ons vooruit gaan! zeide Brand ongerust.

— Daarom is het ook noodig, dat wij ons bij de eerste de beste gelegenheid vermommen — en als het niet anders kan, moeten wij ons zelfs tijdelijk van elkander scheiden, om elkaar in New-York terug te vinden.

— Maar zoover is het nog niet — en in dien tusschentijd loopen wij groot gevaar van uit een hinderlaag te worden neergeschoten! Het is merkwaardig, maar de schurken schijnen het als het ware te ruiken, waar wij ons ergens ophouden!

— Wij zullen goed uitzien — en dat is alles wat wij kunnen doen! hernam Raffles. Ik erken dat vooral des nachts het gevaar groot is, dat die schurken ons overvallen, maar wij zullen een voor een waken, totdat het niet meer noodig is, als wij maar eenmaal de spoorlijn bereikt hebben.

— En geloof je dat die bandieten niet aan alle spoorwegautoriteiten geseind zullen hebben, dat Raffles en zijn twee metgezellen denkkelijk van een trein gebruik zullen maken?

— Zij zouden wel groote ezels moeten zijn, als zij dat nalieten! merkte Raffles op. Maar daarvan trek ik mij weinig aan, wanneer wij ons maar eerst behoorlijk hebben kunnen vermommen — en dan zal het op zulk een druk spoorwegkruispunt als Edmonton heel moeilijk zijn, ons te herkennen en aan te houden!

— Maar, Mylord, liet nu Henderson zich hooren, hoe kunnen de schurken ons in deze eindeloze prairie terugvinden? Gebruiken zij dan speurhonden?

— Misschien wel — maar die hebben zij niet eens noodig, James! Zij kunnen aan de minste kleinigheden een spoor volgen — al was het maar aan de versche indrukken van de hoeven onzer paarden! De grond is hier nog al week en de indrukken zijn scherp en duidelijk zicht-

baar — en des te zichtbaarder, naarmate wij ons van het gebaande pad verwijderen.

— En de politie — hebben wij van haar niets te duchten?

— Voorloopig niet! Hoe zou het ook anders kunnen, bij de onmetelijke uitgestrektheid van dit gebied, dat door eenige honderden politiemannen moet worden gecontroleerd? Ik zou niet durven zeggen, dat zij niet naar ons zoeken — maar hoe vreemd het ook moge klinken: naarmate wij ons dichter bij de dichtbevolkte streken bevinden, zullen zij ons minder gemakkelijk kunnen ontdekken!

— Waar denk je vannacht te kampeeren? vroeg Brand.

— Op de eerste de beste plek die er voor geschikt is! Het terrein is hier zeer bergachtig, zooals je kunt opmerken en wij zullen voortgaan tot wij een plek vinden, waar het zeer moeilijk zal zijn, ons onverwachts te overvallen! Intuschen mogen wij van de paarden niet te veel vergen, want dan zouden wij bedrogen uitkomen.

De tocht werd nog ongeveer een uur voortgezet, nu eens in draf, dan weder in dien korten, eigenaardigen galop, die de geliefkoosde gang is van het Amerikaansche prairiepaard.

Eindelijk, toen de vermoeidheid zich deed gelden, liet Raffles halt houden halverwege de helling van een lagen heuvel.

De plek was zeer goed gekozen, want boven hunne hoofden rees de rotswand plotseling steil omhoog en het zou niet gemakkelijk vallen, hen vandaar te naderen, zonder een geweldig grooten omweg te maken, terwijl van schieten daarboven bijna geen sprake kon zijn.

Van hun kant konden de drie mannen de helling van den heuvel met hun geweren bestrijken en reeds van tamelijk ver zouden zij iedereen kunnen zien, die naderde.

Het was nog zeer koud en onder andere omstandigheden zou Raffles zeker een vuur hebben laten aanleggen, maar de voorzichtigheid gebod hem dit na te laten, nu hij en zijn metgezellen nog betrekkelijk dicht bij de ranch waren.

— Waar zijn we hier ergens? vroeg Brand, toen allen waren afgestegen en den kouden maaltijd nuttigden, nadat de tent was opgezet.

— Nauwkeurig op een paar mijlen kan ik het niet zeggen, maar wij moeten hier ten Zuiden van Fort Grahams zijn en niet ver daar van-

daan. Wanneer wij zoo doorgaan en per dag ongeveer dertig mijlen afleggen, hetgeen zeker niet te veel is, dan kunnen wij over acht dagen Edmonton bereikt hebben.

De drie mannen spraken nog eenigen tijd op zachten toon voort over den gevaarlijken toestand waarin zij zich bevonden en daarop wikkelden zij zich in hun dekens en Henderson nam het eerst plaats aan den rand van den breedten, natuurlijken weg, die zich halverwege rondom den heuvel slingerde, met het oog scherp op de vlakke gevestigd, die zich onder hem uitbreidde en die door het maanlicht bestraald werd.

De omtrekken van de dichte boschjes kreupelhout, waarmede de heuvelhelling aan deze zijde bedekt was, teekenden zich inktzwart af, evenals de nog bladerlooze boomen, die hier en daar hun naakte takken ten hemel hieven.

De stilte in deze eindeloze prairie werd slechts verbroken door het verre gehuil van een coyote, maar soms ook door het onheilspellend gebrom van een beer.

Want ook hier, in de uitloopers van het rotsgebergte, kwamen deze zoogangers voor en men vond er vrij veel in het wereldberoemde Yellow Stone-Park, het reusachtige natuurrecervaat, hetwelk met de grootste zorg door de regeering der Unie in stand wordt gehouden, waar men zelfs nog buffels aantreft, die voor het overige bijna geheel zijn uitgeroeid en waar het op zeer strenge straffen verboden is, welk dier dan ook te dooden, zoogenaamd schadelijk of niet.

De drie avonturiers bevonden zich op dat oogenblik niet verder dan een paar dagreizen van dit schoone natuurpark.

Henderson had wel gaarne een pijp willen opsteken, om zich den tijd te verdrijven, maar hij vreesde, dat wellicht het rossige schijnsel van uit de vlakte kon worden gezien.

Beurt om beurt waakten de drie mannen en juist toen de zon boven de kim verschenen was ontwaakten de beide slapers en verfrischten zich in een smalle beek, die op ongeveer vijftig meters verder op geheimzinnige wijze uit den rotswand te voorschijn scheen te komen en zachtjes kabbelend langs de heuvelhelling naar het dal vloeide, gevoed door de smeltende sneeuw, waarmede de top nog bedekt was.

Maar het ontbijt, waaraan de drie mannen

een oogenblik later vereenigd zaten, zou op ruwe wijze verstoord worden.

Want Henderson, die juist een groot stuk brood naar den mond wilde brengen, zag zich dit uit de hand slaan en met een doffen klap, die als een zweeps slag klonk, sloeg een geweerkogel te pletter tegen den rotswand achter de drie mannen.

— Wat was dat? vroeg de reus verbouwereerd, terwijl hij onnoozel naar zijn leege hand keek.

— Een kogel, James! antwoordde Raffles. Plat op den grond liggen, vrienden! En laat ons naar dat boschje daarginds kruipen — daar zullen wij een betere dekking vinden! De paarden staan daar ook bijeen!

De mannen lieten hun ontbijt voor wat het was, grepen snel geweer en revolver en liepen in gebukte houding, zich verschuilend achter het lage kreupelhout, naar een tamelijk dicht boschje, bestaande uit dunne, spichtige boomen en hoog opgaand akkermaalshout en vanwaar zij de vlakte vrij goed konden overzien.

Aanvankelijk bespeurden zij niets bijzonders en men zou aan een vergissing hebben kunnen denken, als die verraderlijke, platgeslagen kogel daarginds niet lag, op eenige meters afstand!

Maar Henderson, die uitmuntende oogen had, zei na eenige oogenblikken fluisterend:

— Ik zie daar menschen en paarden in de vlakte! Zij trachten zich te verschuilen achter een groot rotsblok, daar bij dien reusachtigen eik!

— Hoeveel wel, Henderson? vroeg Brand.

— Nu, wel minstens twaalf of veertien?

— Nu, dat kan goed worden! bromde Brand. Die duivelsche kerels schijnen dus ons spoor reeds te hebben teruggevonden.

— Het verwondert mij niet zoo erg! zeide Raffles kortaf. Het verbaast mij alleen een weinig dat er zooveel meer zijn dan ik dacht! Maar misschien hebben die vijf of zes bandieten gemeend, dat zij het alleen niet afkonden en zij hebben er hulp bij gehaald. Die is in een streek als deze altijd te krijgen, waar de jacht op menschen als een soort sport wordt beschouwd! Nu, wij zullen ons zoo goed mogelijk verdedigen — het gaat om ons leven, vrienden, reken daarop! Zij denken misschien wel dat wij veel geld bij ons moeten hebben en wellicht wil Burke ook den prijs verdienen, dien de Londensche

politie nog altijd op mijn hoofd heeft gesteld — dat erg kostbaar voor haar schijnt te zijn.

Er verliep eenige tijd zonder dat er het minste gebeurde en toen zagen ook Raffles en Brand dat Henderson zich niet vergist had — daar op een afstand van ongeveer 400 meter bewogen zich een aantal mannen in de vlakke, dekking zoekend achter de boomen en de zware rotsblokken, waarmede het dal bezaaid was.

— Ik geloof dat zij een omtrekkende beweging gaan uitvoeren, zeide Brand na eenigen tijd.

— Dan zouden wij in een zeer gevaarlijken toestand geraken! zeide Raffles ernstig. Zij zullen misschien den top van den heuvel niet kunnen bereiken, maar nu zij weten waar wij zijn, kunnen zij volstaan met links en rechts den heuvel te beklimmen en halverwege de helling het breede, natuurlijke pad te volgen, dat thans achter ons heenloopt. Als er dan nog een paar van de kerels in de vlakke achterblijven, zitten wij tusschen drie vuren!

— En zullen wij daarop wachten, Mylord? vroeg Henderson. Zullen wij niet ieder een uitval wagen?

— Dat zou ik zeker doen, vriend James — als de bandieten maar half zooveel in aantal waren! Maar dat is dwaasheid tegenover zulk een over-

macht, waaronder zich vele uitstekende schutters bevinden — dat heb je zooeven zelf kunnen waarnemen! Drie centimeters meer rechts — en de kogel zou niet door je brood, maar door je hoofd zijn gegaan!

— Dat is een zeer onaangenaam denkbeeld, Mylord en ik zal het dien bandiet betaald zetten, daarop kunt gij rekenen! riep Henderson op verontwaardigden toon.

— Maar zouden wij zeiven het pad halverwege de helling niet kunnen volgen, voor de bandieten het betreden en dan aan den anderen kant van den heuvel, die van de vlakke is afgewend, weer neerdalen? vroeg Brand.

— Dat zou te ondernemen zijn, waarde Brand — als toevallig niet een groot gedeelte van dat natuurlijke pad bestreken werd door de geweren van die schurken, waarvan wij ons zooeven reeds hebben kunnen overtuigen. Het eenige is, dat wij trachten, met de paarden, aan dezen kant van den heuvel weder naar de vlakke af te dalen, ons zoo goed mogelijk verschuilend tusschen het geboomte en het dan te laten aankomen op een ontmoeting met een van de kleine groepen, die de omsingeling gaan beproeven en die zeker niet sterker dan zes of zeven man zijn.

Hoofdstuk VI.

Naar den trein.

De drie mannen bleven eenigen tijd ingespannen door de takken van het struikgewas heenturen en het werd hun duidelijk, dat de bandieten daar beneden inderdaad een poging gingen wagen de vijandelijke stelling om te trekken en in den rug aan te vallen.

Zij konden ook bezwaarlijk anders handelen, want als zij regelrecht den heuvel kwamen oprijden of loopen, dan zouden drie ge oefende schutters wel in staat zijn met enkele welgemikte schoten de meesten hunner in het stof te doen bijten, nog voor zij over de helft van den afgelegden weg waren.

En dat wilde Burke natuurlijk vermijden, die zeker wel eens gehoord had van de bekwaam-

heid als schutter van Raffles, die een iooden kogel op den scherp kant van een mes in twee helften kon schieten, zoo zuiver gelijk, dat zij, op een goudschaaltje gewogen, nauwelijks een tiende gram in gewicht verschilden.

Dit was althans een gelukkige omstandigheid voor de belegerden, want nu konden zij althans trachten, naar een kant te ontwijken, terwijl van de andere zijde een derde gedeelte der aanvallers naderde en het tweede derde gedeelte in de vlakke achterbleef, om den vijand daar den terugtocht af te sluiten.

Raffles aarzelde dan ook niet langer.

Hier te blijven zou een zekere dood betekenen, want drie mannen zouden het onmogelijk

lang kunnen uithouden tegen zestien of achttien goede schutters, die van drie kanten tegelijk op hen indrongen, terwijl het hun onmogelijk was, achteruit te wijken, nu zij zich zelve als het ware met den rug tegen den muur hadden geplaatst.

De paarden werden dus dadelijk van de klusters ontdaan en gezadeld, de dekens werden vastgesjord en daarop namen de drie mannen ieder hun paard bij den toom en gingen in den ganzenmarsch, zorgvuldig den zoom van het dichte boschje volgend, op weg, een deel van de vijandelijke legermacht tegemoet.

De botsing zou zeker binnen een kwartier moeten plaats vinden, want ten slotte moest de groep, die de omtrekkende beweging volbracht, de drie mannen wel in het oog krijgen, tengevolge van de eigenaardige terreinsgesteldheid.

En Raffles maakte zooveel mogelijk haast, daar hij de ontmoeting wilde doen plaats hebben op zoo groot mogelijken afstand van de twee andere groepen, opdat die niet tijdig te hulp zouden kunnen komen.

En het lot had het zoo beslist dat het kleine troepje, hetwelk Raffles tegemoet trok, werd aangevoerd door Tom Burke.

— Zullen wij te paard vechten? vroeg Brand op zachten toon, onder het voortgaan.

— Ik geloof niet dat de streek zich daartoe leent en wij zijn er ook niet geoefend genoeg voor! antwoordde Raffles. Maar als het niet anders kan — dan is het wat anders! Maar stil — ik geloof dat zij daar aankomen! En zij zijn te voet — dat is tenminste een voordeel! Zij schijnen hun paarden beneden te hebben achtergelaten!

Op ruim twee honderd meter afstand, een weinig onder de drie voortsluipende mannen waren inderdaad eenige van die groote vilt-hoeden zichtbaar geworden, zooals veedrijvers ze in Canada veel dragen.

De bandieten klommen met de grootste behoedzaamheid langs de zijde van den heuvel omhoog en het was duidelijk dat zij de drie mannen nog niet gezien hadden en hen op die plek ook in het geheel niet verwachtten.

Zij hadden hun geweer in de hand en klauwden dicht bijeen naar boven.

En er was voorloopig niets te zien dan zes

hoeden en evenzooveel geweerloopen, die boven het kreupelhout uitstaken.

Op hun beurt hadden Raffles en zijn metgezellen bijna den rand van het langgerekte boschje genaderd en de volgende seconde zouden zij gezien worden.

— Luistert eens, vrienden! begon Raffles zacht. Wij hebben nu het voordeel van het eerste schot en van de verrassing! Wij zullen nu vuren, den uitslag afwachten en als zij te voet naderen, ijlen wij naar dat zwarte rotsblok daarginds, van minstens twee meter hoog, wat ons goed zal kunnen beschutten. Misschien geven zij zich in hun woede bloot en dan kunnen wij den strijd winnen, zelfs tegen die overmacht!

Het rotsblok, waarop Raffles gewezen had, bevond zich op nauwelijks twintig meter afstand van het uiteinde van het boschje, maar om het te bereiken moest men dan ook een volslagen onbedekt terrein oversteken.

Raffles had reeds langzaam zijn geweer aan den schouder gebracht en mikte op een van de zachtjes op en neer gaande en naderende hoeden.

De afstand bedroeg nu nog ongeveer 150 meter, maar toen Raffles den trekker had overgehaald klonk er daarginds een doffe kreet — en een van de zes hoeden verdween.

Met een waar gebrul van woede kwamen de vijf mannen eensklaps in het volle gezicht, na zich een weg te hebben gebaad door het kreupelhout en dat werd hun ongeluk, want voor zij den vijand goed hadden gezien, legden Brand en Henderson twee hunner met een goed gericht schot neder.

De drie anderen, waaronder Burke nu duidelijk te herkennen was, wierpen zich nu aanstonds plat op den grond en kropen haastig weg achter wat struikgewas.

— Nu naar de rots! beval Raffles kortaf.

De paarden nog altijd bij den toom voerend snelden de drie mannen over het open gedeelte van de vlakte en dat de onderneming niet zonder gevaar was, bleek uit de kogels, die hen om de ooren vlogen.

Zij bereikten evenwel veilig het zware rotsblok en juist toen zij er achter verdwenen waren, sprongen de drie bandieten weder op, holden de helling af, maakten hun paarden los en wierpen zich in den zadel.

Dadelijk kwamen ze in razenden galop terug

en Raffles, die voorzichtig om het rotsblok had gezien, begreep, dat de bandieten den strijd te paard wilden voortzetten.

Maar Henderson, die het ook had gezien en boven op de rots was geklauterd, bracht zijn geweer dadelijk aan den schouder en zijn kogel trof een der paarden.

Het dier maakte als het ware een luchtsprong en wierp zijn berijder af, die een paar malen om en om buitelde en toen languit op den rotsachtigen bodem bleef liggen.

Maar Burke schoot in vollen ren zijn geweer af en de kogel vloog zoo dicht langs het hoofd van Henderson, dat hij het geraden vond, zich haastig van de rots op den grond te laten glijden.

— Te paard! beval Raffles kortaf. Zij zijn nu nog maar met zijn beiden!

Alle drie wierpen zich in den zadel en ijlden nu met lossen teugel de vlakke tegemoet.

Burke en zijn makker hadden het rotsblok bereikt, en zij zagen nu de drie mannen voor zich uit galoppeeren en begonnen dadelijk weder de achtervolging.

Raffles en zijn beide vrienden waren nu stellig in het nadeel, al waren zij met zijn drieën, Burke schoot evengoed in vollen ren als op den beganen grond en bovendien reden de anderen voor hem uit, die zich dus in het zadel moesten omwenden om te kunnen schieten.

De kogels sloten de drie mannen om het hoofd — en een er van trof het paard van Brand, dat smartelijk hinnikte en toen zoo plotseling voorover stortte, dat de jonge man nauwelijks den tijd had zich uit de stijgbeugels los te maken.

Hij bleef half verdoofd door den slag liggen.

Raffles hield zijn paard onmiddellijk in, wendde den teugel, schoot en trof den makker van Burke thans met een revolverschot midden in de borst, zoodat de bandiet zonder een kreet te slaken uit het zadel gleed.

Maar ook het paard van Raffles werd door een kogel van Burke zwaar gewond en hij stortte met het dier ter aarde, waarbij zijn linkerbeen onder het paard beklemd raakte, en zijn revolver hem uit de hand vloog.

En met iets als afgrijzen in zijn oogen zag hij dat Henderson plotseling met een doodscreet de handen omhoog strekte, de teugels liet glippen, zijn geweer losliet en ruggelings uit den zadel stortte.

Hij viel op zijn rug en lag daar nu, de knieën opgetrokken, terwijl Burke kwam aangaloppeeren en een duivelsch lachje liet hooren.

En toen hij nog tien meters ver was, de revolver gereed tot vuren en neerzag op de drie gevallen mannen, van welke Raffles vruchteloos worstelde, om zijn beenen onder het doode paard uit te trekken, klonk er een schot.

Burke wankelde in den zadel, bracht de hand naar de borst en gleed toen langzaam op den grond — dood — met een kogel in het hart.

En Henderson sprong op, stak zijn revolver weder in den holster en zeide tevreden:

— Dat is nog een kunstje uit mijn eigen tijd als cowboy! Ja vriend — je hebt je streken thuis gekregen, en dat is nog de beste grafrede die ik op je maken kan! Wacht, Mylord — zoo viel hij zichzelf in de rede — ik zal u dadelijk komen helpen!

Hij stak zijn revolver op en trok het doode paard zonder eenige blijkbare moeite een weinig terzijde, zoodat Raffles zijn been kon vrijmaken.

— Toch niet gebroken, Mylord! vroeg de reus bezorgd.

— Neen, Henderson — gelukkig niet! antwoordde Raffles, terwijl hij het been wreef. Het zware zadel heeft het gewicht van mijn arm dood paard voor een klein gedeelte opgevangen en het been is alleen wat gekneusd. Maar hoe staat het met jou? Hoe heb je dien schurk kunnen neerschieten?

— O, dat is een heel eenvoudig kunstje, Mylord — maar je moet de kneep kennen! antwoordde de reus met een grijnslach. Ik heb mij gehouden alsof ik doodelijk werd gewond, ik heb me zoo laten vallen, dat ik op mijn rug kwam te liggen, met mijn gezicht in de richting van den vijand — en toen hij onder schot kwam, heb ik hem met mijn revolver over mijn opgetrokken knieën heen neergeschoten. Maar hoe staat het met mijnheer Brand?

Raffles was reeds met een pijnlijk gezicht over-eind gekomen en strompelde naar den jongen man toe, die met een bleek gelaat ter aarde lag, terwijl het bloed uit een hoofdwonde vloeide.

Raffles onderzocht de wonde even en zeide toen opgelucht:

— Het heeft gelukkig niet veel te beteekenen — help mij maar eens! Wij zullen mijnheer Brand verbinden!

— En de andere bandieten, Mylord?

— Daarom behoeven wij ons voorloopig niet te bekommeren, Henderson, al zullen zij natuurlijk het schieten wel gehoord hebben — en dit gaat in ieder geval voor! Is je eigen paard niet gewond?

— Zoo frisch als een hoentje, Mylord!

— Vang dan de twee paarden van die kerels op — wij zullen ze noodig hebben! Zonder paarden zouden wij verloren zijn.

Raffles had onder het spreken het blikken kistje met verbandmiddelen losgemaakt, dat achter het zadel van het doode paard was bevestigd en in een oogwenk had hij Brand verbonden, die op hetzelfde oogenblik de oogen opsloeg en een diepen zucht van verlichting slaakte, toen hij Raffles over zich zag heengebogen.

Henderson had bijna dadelijk de loslopende paarden kunnen opvangen en ofschoon Brand nog wat duizelig was, zoo kon hij zich toch in het zadel houden.

De bagage werd in een ommezien overgeladen, terwijl Raffles tot spoed aanmaande, want het kon niet lang meer duren of de andere bandieten, opmerkzaam geworden door het vuren, zouden komen opdagen.

Thans konden zij hen nog niet zien, daar zij aan het oog onttrokken waren door het struikgewas en het geboomte — maar als zij de heuvelhelling kwamen afdalen, dan zouden de kerels hen in de vlakte zonder eenigen twijfel spoedig genoeg opmerken.

Maar alvorens in den zadel te stijgen, had Raffles de jas van Burke opengeknoopt en in zijn binnenzak een kleine portefeuille met papieren gevonden, welke hij vluchtig inkeek, om daarna de portefeuille in zijn eigen zak te laten glijden met de woorden:

— Het is zooals ik wel half vermoedde — die schurk is een luitenant van de bende van Het Kwade Oog. Nu, zijn papieren kunnen mij nog te pas komen.

De paarden kregen de sporen en in woesten galop vlogen zij over de vlakte en ijlden toe op de heuvelreeks, die aan de horizon zichtbaar was.

En wel mocht er haast worden gemaakt, want als de twaalf overige bandieten kwamen opdagen, dan zouden de omstandigheden veel ongunstiger zijn, nu de strijd in de vlakte moest wor-

den gevoerd en Raffles niet meer het voordeel van de verrassing had.

De paarden vlogen voort als de wind en na een woesten galop van ongeveer een half uur bereikten de drie mannen den voet van den heuvelreeks — maar toen zij omzagen, bemerkten zij op ongeveer een kilometer achter hen een ruitertroep, die met groote snelheid naderde.

De drie mannen zagen elkander aan, met bleeke, ernstige gezichten.

Voor er vijf minuten verloopen waren, zou de troep op deze plek zijn en dan zou het pleit zeker spoedig beslist wezen.

De drie mannen keken om zich heen.

De heuvels rezen hier zeer steil uit de vlakte op en de reeks scheen zich vele kilometers in beide richtingen uit te strekken.

Het was als een tafelgebergte met bijna loodrechte wanden, voor paard en mensch onbeklimbaar.

Maar waar de drie ruiters nu even stilstonden, bevond zich een spleet in dien kilometerlangen muur van graniet, ter breedte van een viertal meters slechts, een soort van doorgang, die verderop voerde naar een langwerpige en smal dal, aan alle zijden door puntige rotsen ingesloten.

En bijna tegelijkertijd zeiden Brand en Raffles, alsof de gedachte terzelfder tijd bij hen opkwam:

— O, als wij dezen doorgang slechts konden afsluiten!

En zij hadden nauwelijks het woord gezegd, of Henderson uitte een luide kreet en wees met schitterende oogen naar boven.

Raffles en Brand volgden de richting van zijn blik en zagen op de rots ter rechter zijde van de spleet, die ongeveer dertig meter hoog was, een ontzaglijk groot rotsblok, dat in evenwicht scheen te liggen op een smalle kant en half over den afgrond heenhing.

Onmiddellijk hadden allen elkander begrepen!

— Als het mogelijk ware, met dat meterhooge blok den ingang te verstoppen, begon Brand.

— Het moet mogelijk zijn, mijnheer Brand! riep Henderson op een toon van woeste vastberadenheid. Wij moeten het in ieder geval probeeren!

— Henderson heeft gelijk! Vooruit, vrienden! riep Raffles uit.

De paarden werden aangezet en niet zonder

moeite drongen zij door de spleet, die met losliggende keien als bezaaid was.

Deze door de natuur gevormde gang, was, zooals gezegd, bijna vier meter breed, vernauwde zich verderop tot niet meer dan drie meter en had een lengte van bijna veertig voet.

Aan den anderen kant van dezen nauwen doorgang, sprongen de drie mannen van hun paarden, bonden ze snel vast aan de takken van een dwergeik en begonnen zoo snel zij konden de rots te beklimmen aan de zijde, die van de vlakke was afgekeerd.

Toen zij den top bereikten, zagen zij dat de ruitertroep nog slechts ongeveer twee honderd meter van den granieten muur verwijderd was en stilhield, blijkbaar om te beraadslagen.

Waarschijnlijk vroegen zij zich verbaasd af, door welke opening de achtervolgden verdwenen waren.

Dat behoefde niet te verwonderen, want nog geen half uur geleden hadden Raffles en zijn makers zich dezelfde vraag voorgelegd en zij hadden de nauwe spleet pas gezien, toen zij er nauwelijks 20 meter van verwijderd waren.

Zij traden onmiddellijk op het grillig gevormde, geweldige rotsblok toe, dat op zijn minst vijf meter hoog was, ruim vier meter breed, maar aan de onderzijde een smallen kant had, waarop het scheen te rusten.

En juist op dat oogenblik hadden de bandieten de mannen daarboven gezien.

Luid schreeuwend gaven zij hun paarden de sporen.

Maar Henderson zette zich schrap tegen het rotsblok.

Hij had zijn voeten tegen een opstekenden kant van de rots geplaatst, de pezen van zijn hals spanden zich als het koord van een boog, de aderen aan zijn voorhoofd zwollen en het was alsof zijn spieren kraakten van de vreeselijke inspanning.

En... het geweldige rotsblok begon te wankelen.

Met inspanning van al zijn krachten duwde Henderson er zijn machtige schouders tegen en steunend kwam de adem over zijn lippen.

Nog een laatste krachtsinspanning en het rotsblok begon over te hellen, verloor zijn evenwicht en stortte met een donderend geraas, dat mijlen ver weerklonk en een slag die den grond tot op een grooten afstand deed beven, in het

nauwe gedeelte van den doorgang en sloot dien bijna volkomen af.

Met een kreet van woede en ontzetting hielden de bandieten hun paarden in, juist toen de voorsten reeds in den doorgang waren binnengedrongen.

Zij wendden den teugel en schenen naar een anderen doorgang te zoeken.

En intusschen daalden de drie mannen vlug weder aan de andere zijde omlaag, vonden hun paarden op dezelfde plek, die woest rukten om zich te bevrijden, doodelijk verschrikt door den hevigen slag en wierpen zich opnieuw in het zadel!

Want hoewel men te paard onmogelijk over het rotsblok zou kunnen klimmen — te voet zou het niet onmogelijk zijn en zij moesten zoo spoedig mogelijk zorgen, een veiligen afstand tusschen zichzelf en de achtervolgers te brengen,

Raffles en zijn beide metgezellen lieten dus de paarden voortgaan, zoo snel zij het zonder gevaar voor de beenen van de dieren konden doen en maakten dat zij de vallei bereikten.

Nauwelijks vijf minuten later klonken er schoten en toen zij omzagen, konden zij zien dat eenige van de achtervolgers op het rotsblok waren geklommen, dat zij zooeven in den nauwen doorgang hadden laten vallen en vandaar hunne geweren afschoten.

Maar reeds nu was de afstand te groot en in machteloze woede moest de vijand toezien hoe de achtervolgden zich op hun snelle paarden uit de voeten maakten en kort daarna om een hoek verdwenen.

De vallei strekte zich uit over een lengte van bijna vijf kilometer en werd telkens nauwer, maar aan het andere uiteinde voerden drie breede uitgangen weder naar de vlakke.

Aanstands gaven de drie mannen hun paarden de sporen en zij reden nog eenige uren aan een stuk door, hielden toen even halt, om het middagmaal te gebruiken en zichzelf wat rust te geven, maar zetten vervolgens dadelijk den tocht weder voort.

Dienzelfden avond bereikten de reizigers het Fort Sint John, maar zij overnachtten niet daar, maar in het open veld.

Er geschiedde dien nacht niets bijzonders en vroeg in den morgen van den volgenden dag werden de paarden ontvluisd en gezadeld en

de reis naar het Zuid-Oosten werd zoo spoedig mogelijk voortgezet, want Raffles hechte er aan als het kon nog dienzelfden dag de spoorlijn te bereiken, die begint bij Peace River Landing en die even verder een zijtak in Westelijke richting tot eenige kilometers ten Zuiden van Dunvegan heeft.

Terwijl zij snel voortreden, vroeg Brand, die reeds bijna geheel genezen was van zijn val:

— Heb je de papieren al eens nagezien, die je bij dien schurk van een Burke hebt gevonden?

— Dat heb ik, Brand! Laat ik je dadelijk zeggen dat zij niet veel bijzonders bevatten — op een enkel klein briefje na, waaruit duidelijk blijkt wie Burke eigenlijk is — of was, om de waarheid getrouw te zijn: een zeer gevaarlijke booswicht, naar wien al eenige maanden geleden gezocht werd door de politie te New-York en die ook vroeger al lid is geweest van de bende van Het Kwade Oog. En in datzelfde briefje staat te lezen dat hij en zijn kornuiten „de drie”

— dat zijn wij natuurlijk! — tot iederen prijs moesten volgen en trachten in te halen. Als dat niet lukte, zouden zijn medeplichtigen de spoorwegen in het oog houden — en wij kunnen er dus wel bijna zeker van zijn, eenige van die kerels te ontmoeten! Verder schijnt Burke al telegrafisch een goede beschrijving van ons te hebben gegeven en het wordt dus meer dan ooit noodig, ons bij de eerste de beste gelegenheid te vermommen! Ik denk dat er in Peace River Landing wel een paar van die liefhebberijgezelschappen zullen zijn, waarop de Yankees zoo verzot zijn — en er moeten dus ook pruiken en andere noodzakelijke dingen zijn te vinden!

Den geheelen dag reden de mannen voort, totdat de paarden van vermoeidheid niet verder konden, maar toen waren zij dan ook bij het vallen van de duisternis waar Raffles wilde wezen — te Peace River Landing, het beginpunt van de lijn naar Edmonton.

Echte Turksche Tabak wordt
verwerkt in de
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VII.

Raffles wint den slag.

Peace River Landing is inderdaad maar een kleine plaats, maar het is een soort wereldstad, vergeleken bij de gehuchten en de kleine nederzettingen, welke Raffles en zijn twee vrienden tot dusverre op hun weg hadden ontmoet.

Men vond er een paar bioscopen, enkele koffiehuisen, een flink postkantoor, een bureau van politie, vrij veel steenen huizen en verder kantoorgebouwen, opslagplaatsen en fabrieken.

Raffles was er bij het vallen van de duisternis binnengekomen en hij had zich dadelijk ontdaan van de drie rijpaarden, als eerste maatregel, daar hij in geen geval van plan was, zich nog verder van deze dieren te bedienen.

Daarna had hij geïnformeerd naar het vertrek der treinen en men had hem medegedeeld, dat

er den volgenden morgen om half acht een trein naar Edmonton en verder Oostwaarts zou vertrekken.

Het zoeken naar een logement was en bleef een gevaarvolle onderneming, want Raffles moest er op bedacht zijn dat de politie in deze plaats reeds was gewaarschuwd en misschien wel reeds een wachtpost zou hebben uitgezet bij het spoorwegstation.

Maar na de doorstane vermoedenissen wilde Raffles den nacht niet nogmaals in de open lucht doorbrengen en het moest er dus op gewaagd worden.

Men zou echter niet gezamenlijk in hetzelfde logement gaan, om geen achterdocht te wekken, maar ieder van de drie mannen zou een ander

opzoeken en zij zouden zich den volgenden morgen om zes uur weder vereenigen op een punt even buiten de stad, om daar verder te beraadslagen.

De drie mannen waren ernstig gestemd, want zij begrepen maar al te goed, dat hun toestand juist nu zeer gevaarlijk moest worden geacht.

In deze kleine stad, met nog geen 6000 inwoners, zouden zij spoedig genoeg in het oog loopen — en het was volstrekt niet zeker, dat niet alle reizigers, die van den trein gebruik maakten, nauwkeurig zouden worden onderzocht en ondervraagd.

Dit was voor de politie des te gemakkelijker, daar Peace River Landing een beginpunt is en er dus maar in één richting treinen vertrekken.

Het station is niet zeer groot en valt gemakkelijk te overzien.

Met een bezwaard hart namen zij dus van elkander afscheid, na nog enkele zaken met elkander te hebben besproken, voor het geval een hunner mocht worden gearresteerd.

Toch sliepen zij dien nacht vast, want alle drie waren een weinig fatalist en wat gebeuren moest — dat zou immers niet kunnen uitblijven!

Kismet! was hun wachtwoord en hun leuze, evenals bij de Oostersche volken.

Toen Charles Brand den volgenden morgen opstond en door het raam van zijn kleine logeerkamer naar buiten keek op het marktplein, zag hij juist aan den overkant Henderson langzaam voorbij drentelen, die zich blijkbaar naar de afgesproken plek begaf en zich wel wachtte, een blik op het kleine logement te slaan, waar Brand dien nacht geslapen had.

— Onze brave reus is tenminste nog op vrije voeten! zeide Brand met een zucht van verlichting. Ik hoop dat dat voor Raffles ook zal gelden!

Hij kleepte zich snel aan — een bewerking, welke hij zeker in drie weken niet had behoeven te verrichten, want hij was, zooals men dat noemt, niet uit de kleeren geweest in al dien tijd, ontbeet haastig, pakte zijn bagage bijeen, betaalde den herbergier, die niet in het minst achterdochtig scheen te zijn en verliet opgelucht het eenvoudige logement.

Hij kende het plaatsje volstrekt niet, maar de aanduiding van Raffles, die het des te beter

kende, was zoo duidelijk geweest, dat hij zich onmogelijk zou kunnen vergissen.

Hij verliet het stadje aan de Westzijde, volgde over een afstand van een halven kilometer den Zuidelijken oever van de Peace Rivier, waaraan het plaatsje zijn naam dankt, liep een houten hangbrug over en bereikte zodoende den anderen oever.

Acht of tien warme lentedagen hadden hier wonderen verricht en alles stond in bloei, de vogels kwinkleerden in de struiken en de zon, die zooeven was opgekomen, schoot haar stralen uit over een heerlijk landschap.

Maar Brand gaf zich den tijd niet om al die schoonheid goed op te nemen, want hij had op honderd passen voor zich uit de breede gestalte van Henderson ontdekt, die met de handen in de zakken voor hem uitwandelde en een smal voetpad volgde, dat evenwijdig liep met den oever van de rivier.

Plotseling verdween hij uit het gezicht, bij het omslaan van een boschje, maar Brand verhaastte zijn schreden en het duurde niet lang of hij had den reus ingehaald.

De plek was hier zeer stil en bij uitstek geschikt om er rustig met elkander te beraadslagen zonder dat men het merkte.

— Heb je Mylord al gezien? vroeg Brand aanstonds.

— Ik heb nog niets gezien, mijnheer Brand! antwoordde de reus. En toch is het al drie of vier minuten over zessen, volgens mijn horloge en ik verzeker u dat het goed loopt!

Brand keek rond, maar op de plek der samenkomst, dicht bij een zeer hoogen eik, aan welks voet een ruwe bank geplaatst was, zag hij niets anders dan een man die er uitzag als een soort treinbeambte, of een stationskruier, met een soort overall, om het midden toegesnoerd evenals aan de enkels en een platte pet met een groote klep op het hoofd.

Hij zat kalm op de bank een pijp te rooken en scheen ook volsterkt niet van zins te zijn, dat warme plekje zoo spoedig te verlaten.

Henderson keek den man eenige oogenblikken grimmig van uit de verte aan en vroeg toen op zachten toon:

— Zou dat misschien een spion kunnen zijn, mijnheer Brand?

— Dat is niet erg waarschijnlijk, Henderson!

Niemand heeft onze afspraak gisteravond kunnen hooren, daarvan ben ik vast overtuigd! Wij zullen eens naar hem toegaan!

— En ik sla hem zoo plat als een leegen tabakszak, als hij hier zijn neus in onze zaken komt steken! hernam Henderson veelbeteekenend.

Zij kwamen langzaam naar de bank toe en toen zij op ongeveer tien passen afstand waren, wendde de spoorwegbeambte langzaam zijn hoofd om en zeide op bestraffenden toon:

— Zouden jullie niet eens wat voortmaken? Het is al zeven minuten over zessen!

Brand slaakte een kreet van ongeloof en verassing, en zeide toen:

— Ben jij het waarlijk, Edward? Mijn hemel — hoe is zoo iets mogelijk! Ik zou je stellig niet hebben herkend als je ook nog je stem had veranderd! Hoe kom je toch aan die prachtige vermomming?

— Gestolen! antwoordde Raffles bedaard. Of-schoon — dat is slechts ten deele waar! Want ik heb den bestolene ruimschoots schadeloos gesteld. De zaak is heel eenvoudig! Toen ik gisteravond, na jullie te hebben verlaten, naar mijn hotel wandelde, kwam ik door een vrij donkere straat, waar mijn aandacht getrokken werd door een uithangbord, dat helder beschenen werd door een straatlantaarn. Daar stond met dikke letter op te lezen, dat in dat huis een zekere Steward woonde, theaterkapper en costumier. Mij docht dit een wenk des hemels, en daar iedereen zich hier zeer vroeg ter ruste scheen te begeven, behoefde ik nog maar een half uur te wachten, alvorens er gelegenheid was het huis van dien braven Steward eens aan de binnenzijde te bezichtigen. Dat ging al heel gemakkelijk, want de sluitingen waren miserabel. Ik vond de kleine werkplaats, vervolgens de bewaarplaats van de bal-masqué- en tooneelcostuums, en ten slotte in een klein vertrek een groot aantal zeer goed gemaakte en bijna nieuwe pruiken. Ik ben zoo vrij geweest, mij van eenige dier voorwerpen meester te maken, en verder van dat zoogenaamd crêpe, waarvan goede snorren te maken zijn, een valschen baard, schmink en nog enkele andere bruikbare voorwerpen. Dat alles stond in een groote cartonnen doos, heel hoog in een reusachtige kast en ik heb alles keurig weder op zijn plaats gezet, na een biljet van vijftig dollar in de plaats van het gestolene te

hebben gelegd, hetgeen een koninklijke betaling mag worden geacht.

— En de overall — het werkpak — de pet? vroeg Brand, die zijn ooren niet scheen te kunnen gelooven.

— Die heb ik gisteravond eerlijk gekocht van een reiziger, die er mee in het hotel kwam! Lijk ik niet een weinig op een stoker, of een machinist, of een stationsbeambte?

— Een weinig? Het is alsof je je geheele leven niet anders gedaan hebt dan portieren gezeemd of kaartjes geknipt! riep Brand opgewonden uit.

— Des te beter! Ik ben blij dat alles uitstekend is afgelopen en daar wij nu maar niet zullen aannemen dat die brave costumier den diefstal zoo vroeg in den morgen reeds bemerkt, te meer daar ik alle sporen van mijn nachtelijk bezoek zorgvuldig heb uitgewischt — zoo zal die vermomming ons zeer goed te stade komen om met den trein verder te vluchten!

— En wij — Henderson en ik?

— Jullie zullen gewone reizigers zijn — handelsreizigers of iets dergelijks. Ik heb in het valies dat hier achter den boom staat een prachtig geruit pak voor Henderson, dat hem misschien alleen maar een beetje krap zal zitten, en een mooi sportcostuum van tweed voor jou! En verder pruiken en knevels! Natuurlijk kennen wij elkaar volstrekt niet, en pas als jullie veilig in den trein zitten, zal ik me wel met jullie in verbinding weten te stellen. Neem geen plaatskaartjes voor Edmonton, maar voor een plaats die veel dichterbij is gelegen — daar kunnen we wel weer verder zien. Het zou argwaan kunnen baren, wanneer jullie biljetten namen voor dat belangrijke spoorwegkruispunt. Neem ook geen biljetten naar dezelfde stad, maar raadpleeg de spoorwegkaart, en neem verschillende!

— En jij, Edward?

— Ik zal mij zoo laat mogelijk op het station vertoonen, want het is maar klein en men kent er natuurlijk de beambten van haver tot gort — en ik zal wel tersluiks op den trein weten te komen. Ik stel een conducteur voor of wel een stoker, die pas is aangesteld en zich naar zijn standplaats begeeft. Gelukkig bestaat er hier geen verschil in klassen, zooals bij ons in Engeland, zoodat ik me heel gemakkelijk bij jullie kan voegen zoodra ik dat wil! Zie goed uit jullie oogen, zoek vooral geen ruzie met de politie,

wanneer die je soms mocht ondervragen, spel haar wat op den mouw en laten wij nu maken dat wij weg komen!

Een voor een gingen de mannen weder naar het stadje terug en Brand was de eerste die een plaatsbewijs nam, nadat hij zich op een eenzame plek buiten de stad volkomen vermomd had, door zich te ontdoen van zijn ruwe woudloopers kleederen en die te vervangen door het weinig gedragen sportcostuum en de sportpet, welke Raffles voor hem had meegebracht.

Zijn blond haar verdween geheel onder een zeer goed nagemaakte rossige pruik, hij kleurde zijn wenkbrauwen anders en toen begaf hij zich onbevreesd naar het station.

Hij zag evenwel zeer goed, dat er een paar politiebeambten in burger in de vestibule van het station stonden, dicht bij de loketten en die iederen reiziger scherp opnamen.

Maar Brand was een te goed acteur, dan dat hij door een enkele beweging zijn ontsteltenis zou hebben verraden.

Hij nam een plaatsbewijs voor een klein stadje op vijftig mijlen afstand en toen hij zich naar de wachtkamer begaf, zag hij door de kier van de deur hoe de politiemannen zich dadelijk naar het loket begaven, zeker om te vragen naar welke plaats hij een biljet had gekocht.

Het was bijna tien minuten voor half acht en de trein stond reeds gereed om te vertrekken, toen ook Henderson kwam opdagen, onkenbaar met zijn lichtblond haar, zijn deftig geruit pak en zijn gele schoenen — een echte plattelandsdandy.

De twee mannen liepen elkander op het perron voorbij, maar zij hielden zich alsof zij elkander volstrekt niet kenden.

Heel aan het einde van het perron stond een kleine werkloos en toen Brand er nog een paar passen vandaan was, kwam er een spoorwegbeampte uitloopen, die hem onder het voorbijgaan haastig toefluisterde:

— Zij zijn in den trein. Let op een man met een gele demi, zwart glimmend haar en een gouden bril! Hij heeft zoeven staan praten met drie van de kerels die ons hebben nagezeten.

En met die woorden verdween Raffles als bij tooverslag weder.

Een weinig ongerust keerde Brand op zijn schreden terug en toen hij langs de groote stalen

wagons liep, zag hij bij een der trapjes een kleine groep mannen staan, waarvan er een kleeren droeg, die al heel zonderling afstaken tegen de wijde lederen broeken en de wollen truien van de drie mannen met wie hij in een zacht gesprek was gewikkeld.

Hij droeg inderdaad een lichtgele demi-saison een echt stadskledingstuk, een flambard van paargrijs vilt, grijze glacé handschoenen en een in goud gevatte bril.

Brand keek hem een oogenblik aandachtig aan en hij meende zich flauwtjes te herinneren, dat hij dat gezicht al eens eerder had gezien, maar hij kon zich onmogelijk voorstellen, waar en wanneer dat geweest kon zijn.

Zonder zich eenigszins te overhaasten ging hij verder en stapte op den trein, die tamelijk druk bezet was.

Henderson, die uit de verte had toegezien, koos denzelfden wagon en nu leunden beide mannen aan twee naast elkander gelegen raampjes.

Het zou dadelijk half acht slaan en de stationschef stond reeds gereed met zijn seinschijf.

Brand en Henderson konden duidelijk zien, hoe de deftig gekleede heer afscheid nam van de drie cow-boys, van wie zij er althans twee meenden te herkennen als te hebben behoord tot den troep, die Raffles had achtervolgd.

Het volgende oogenblik rees de seinschijf, de locomotief floot en de trein zette zich in beweging.

En op het laatste oogenblik zagen Brand en Henderson Raffles met een behendigen sprong in den bagagewagen wippen — als iemand die daar thuis behoort.

Zij lieten het raampje zakken en namen hunne plaatsen in, in dezelfde coupé, schuin tegenover elkaar.

En de trein was zeker nog geen tien minuten onderweg, toen Raffles reeds kalm kwam voorbijwandelen, een snellen blik in de coupé wierp, even tegen de twee mannen glimlachte en toen verder ging.

Weer verliepen er tien minuten en toen keerde Raffles weder op zijn schreden terug en gaf Brand een niet te miskennen wenk om hem te volgen.

Er zaten nog drie andere lieden in de coupé en de jonge man wachtte even, alvorens op te staan, de coupé te verlaten en de smalle gang

teneinde te loopen, tot waar hij overging in den volgenden wagon.

Hij vond Raffles bij de kleine brug staan, welke de verbinding vormt tusschen elke twee opeenvolgende wagons en deze zeide onmiddellijk:

— Hij zit in den volgenden wagon!

— Over wien spreek je?

— Over dien kerel met zijn gele demi! Heb je hem niet herkend?

— Neen, ik weet volstrekt niet wie hij is. Wel meende ik een vage herinnering aan zijn gezicht te hebben, maar....

— Dat verwondert mij wel een weinig, waarde Brand, want diezelfde man heeft nog geen drie jaren geleden op ons geschoten tijdens een gevecht in een nachtsocieteit te New-York! Hij was toen lid van de bende van Het Kwade Oog — hij kwam er af met twee jaren gevangenisstraf, want de bewijzen tegen hem waren niet erg sterk — en hij schijnt dadelijk weder het lidmaatschap van de bende te hebben begeerd, zoodra hij de gevangenis weer had verlaten! En nu wil hij zich zeker verdienstelijk maken door mede te doen aan de jacht op Raffles! Heb je de agenten in de vestibule wel gezien?

— Dat spreekt vanzelf! antwoordde Brand haastig. En ik verzeker je dat het vijf onaangename minuten waren. Het is echter duidelijk dat zij geen oogenblik gemeend hebben, dat wij in Peace River Landing gelegenheid hebben zouden kunnen vinden om ons te vermommen! Wat ben je van plan met dien man in de gele demi te doen?

— Met Jeff Larke, meen je? Wel — de gelegenheid is te schoon om er geen gebruik van te maken! Wij zullen eens met dien vriend praten! Hij heeft een coupé voor zich alleen en het treft dus prachtig! Hij heeft veel geld bij zich — toen ik een half uur geleden langs het pratende troepje liep, hoorde ik hem duidelijk tegen die cowboys zeggen, dat de aanvoerder van de bende hem een bedrag van 20.000 dollar had laten ter hand stellen, welk geld hij desnoods tot den laatsten cent mocht besteden om zich van mijn bescheidenheid meester te maken! Ik wil die 20.000 dollar wel hebben — want ik begin den bodem van onze brandkast al te zien, daar ik op al deze verwickelingen niet gerekend had! Zorg dat je nauwkeurig over

vijf minuten met Henderson bij de tweede coupé van den volgenden wagon bent. Ik zal er een paar seconden vroeger zijn binnengegaan en dan vatten jullie post voor den ingang, dien Henderson gemakkelijk geheel alleen kan verstoppen als hij wil! Het zal een goede grap zijn!

Raffles knikte Brand toe en hij verwijderde zich, nadat beiden hun horloges tot op een seconde na hadden gelijk gezet.

Brand keerde naar de coupé terug en schreef wat Raffles hem zooeven gezegd had op een stukje papier, dat hij Henderson liet lezen, die met moeite een juichkreet kon onderdrukken.

Toen er drie minuten verlopen waren, stonden zij beiden op, wandelden bedaard den wagon teneinde, gingen het verbindingsbrugje over, wachtten nog enkele seconden en toen zij de gang van den tweeden wagon betraden, zagen zij juist hoe Raffles daar een coupé binnenging.

Daar zat de man met de gele demi inderdaad geheel alleen in zijn hoekje, verdiept in de studie van een lijvig spoorboek.

Hij keek even op toen de gewaande spoorwegbeambte binnentrad en tuurde toen weer in het spoorwegboekje.

Maar een zacht kuchje deed hem weder opzien en nu zag hij den man vlak tegenover zich zitten — en bijna op hetzelfde oogenblik kwam er een reusachtige kerel in de deuropening staan, terwijl over zijn schouder heen een hand kwam steken, die snel de beide gordijntjes terzijde van de deur dichttrok.

Jeff Larke liet langzaam het spoorwegboek uit zijn handen glijden en keek strak naar den glimmenden loop van de groote revolver, die in de richting van den ondersten knoop van zijn vest wees.

Zijn vale gelaatskleur werd nog een tintje bleeker, toen hij stotterde:

— Wat heeft dat te beteekenen? Wat wilt gij van mij?

— Het antwoord kan kort en duidelijk zijn, Jeff Larke — ik wil de 20.000 dollar, welke gij in uw portefeuille hebt en die de Moloch u heeft laten ter hand stellen om mij te vangen!

Het gelaat van Larke vertrok op een vreeselijke wijze en een oogenblik scheen het alsof hij wilde opstaan en zich op Raffles wilde werpen, maar een dreigend gebrom van den reus en een lichte beweging van de revolver veranderde dat besluit.

Hij keek Raffles met zijn doorborende zwarte oogen een tijdlang als verdwaasd aan en mompelde toen voor zich heen:

— Het kan niet anders — hij moet een verbond met den duivel hebben gesloten! Oh, die ezels! Die driewerf vermaledijde ezels!

— Dat zegt gij zeker aan het adres van de vrienden van Burke? vroeg Raffles glimlachend. Ja, zij hadden het er zeker wel beter kunnen afbrengen, dat moet ik toegeven!

Larke wierp Raffles een giftigen blik toe en deed toen plotseling een uitval naar den greep van de noodrem.

Maar Raffles, die hem geen oogenblik uit het gezicht had verloren, was een onderdeel van een seconde vlugger en greep hem bij den pols.

Zijn stem klonk hard, toen hij sprak:

— Niet van die grappen! Zij zouden u niet baten! De 20.000 dollar!

Larke kreunde als een gewond dier, toen knoopte hij de fraaie gele demi open en nam er een portefeuille uit.

Hij wilde haar openen, maar Raffles nam hem het voorwerp met een bliksemsnelle greep af, liet haar in zijn eigen zak glijden en zeide:

— Bespaar u de moeite! Er zit misschien nog wel meer van mijn gading in!

Hij tastte met een vlugge greep in den zak van de demi, haalde er een zakdoek uit te voorschijn en beval:

— Doe uw mond eens open!

— Wat — gij wilt mij knevelen? brulde Larke.

— Wat had gij dan gedacht? Gij kunt toch geen oogenblik geloofd hebben, dat ik u hier zoo maar zou laten zitten, met het vooruitzicht, dat gij een paar tellen later den trein tot stilstand zoudt hebben gebracht? Open uw mond!

— Zal ik hem eens even openen, Mylord? vroeg de dreigende stem van Henderson, terwijl hij een stap nader kwam, zijn vreeselijke vuisten gebald.

Maar reeds opende Larke den mond en dadelijk werd zijn eigen zakdoek er in gepropt, met een tweeden doek er overheen, waarop zijn enkels en handen stevig gebonden werden en hij als een pak onder de bank waarop hij gezeten had, werd geschoven.

Zijn zwaar valies werd er gedeeltelijk voor geplaatst en het zou zeker vrij lang duren, eer hij zijn benarde positie kon kenbaar maken aan zijn medereizigers.

Het geheele voorval had ternauwernood vijf minuten geduurd en kalm zochten allen hunne plaatsen weder op.

Een half uur later stopte de trein aan een klein plaatsje, waar Raffles biljetten ging koopen tot Edmonton en toen zij daar anderhalf uur later aankwamen, na zich intusschen herhaaldelijk te hebben overtuigd dat Larke zich niet had kunnen bevrijden, verloren zij zich spoedig in het gewoel van deze groote stad en nu lag de weg naar New-York voor hen open.

Raffles had de beste troeven gehad en den eersten slag gewonnen!

De volgende aflevering (No. 483) bevat:

De verdwenen Beurskoning.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.